PASAULINĖS LITERATŪROS BIBLIOTEKA

SENOVĖS RYTŲ POEZIJA

VILNIUS
1991

UDK 82-1
Se91

Sudarė
SIGITAS GEDA

S $\frac{4704020000-158}{M852(08)-91}$ 103—90

ISBN 5-415-00605-2

Jobo knyga

I

1 Vyras gyveno Uze, vardu
Jobas[1], ir buvo šis vyras doras,
teisingas, bijojo Dievo
ir šalinosi pikto.
2 Ir buvo ano sūnų septynetas ir trys
dukterys,
3 o turto turėjo jisai septynis tūkstančius
avių ir tris tūkstančius kupranugarių,
penkis šimtus jungų jaučių,
penkis šimtus asilų ir šeimyną
didžiulę.
Ir buvo šis vyras tarp visų rytiečių
turtingiausias.
4 Ir ėjo sūnūs ano vieni pas kitus pagrečiui,
ir kėlė pokylius kiekvienas, atėjus
eilei,
ir vadino į pokylius savąsias
seseris, kad valgytų ir gertų drauge
su broliais.
5 Pokylių eilei rataną pilną
apeidavus,
pakviesdavo juos ir pašventindavo Jobas
sūnus,
ir pakirdęs sudegindavo prieš auštant
už kiekvieną po auką, mat
kaskart kalbėjo:
„Kad tik nusidėję nebūtų manieji sūnūs ir
savo širdy piktžodžiavę prieš Dievą!“
Taip kas savaitę darydavo Jobas.

6 Vieną gražią dieną susirinko Dievo
sūnūs[2] pasirodyti priešais Viešpatį;
buvo kartu su jais taipogi Šėtonas.
7 Viešpats jo paklausė: „Iš kur keliauji?"
Jam Šėtonas tarė:
„Apėjau pasaulį ir išvaikštinėjau visą".
8 Paklausė vėlekos jo Viešpats:
„Negi nepastebėjai vergo ma-
no Jobo, kadangi nėr į jį panašaus
Žemėj?
Tai žmogus doras, teisingas, jis bijo
Dievo ir šalinasi pikto".
9 Tąsyk Šėtonas Jam atsakė:
„Ar tuščiai jis bijosi Dievo?
10 Ar ne tu ir jį nuo pikto, ir jo namus,
ir visut visutėlį jo turtą
saugoji
ir laimini jį, ko imasi jo rankos?
Ir išsipūtė ant žemės jo nuosavybė.
11 Bet pakelk nors truputį savo ranką,
paliesk visa, ką sukaupė!
Ar neims tiesiai į akis piktžodžiauti tas vyras?"
12 Ir pasakė Viešpats Šėtonui:
„Nagi, atiduodu tau visa, ką valdo
Jobas,
bet kad prieš patį nepakeltum savo
rankos!"
Ir paėjo Šėtonas iš akivaizdos Viešpaties.
13 Kai vieną gražią dieną sūnūs, taip pat dukterys
Jobo vėl rinkosi vyriausiojo brolio
namuosna gertų vyno ir pasivalgytų,
14 tarnas pas Jobą atbėgęs pranešė:
„Jaučiai arė ir asilės ganėsi
netoliese,
15 ir apipuolė sabiečiai[3], nusivarė gy-
vulius ir
išnovijo kalavijais piemenis;
ištrūkau tik ašen vienas, kad praneščiau tau".
16 Nebaigė tas pasakoti, kada atbėgo

kitas ir tarė:
„Puolė Dievo liepsnos iš dangaus, avis išguldė
ir prapuldė draug piemenis;
ištrūkau tik ašen vienas, kad praneščiau tau".
17 Bet nė šitam nebaigus klostyt, rados trečias ir
pasakė:
„Chaldiečiai trimis pulkais užlėkė[4]
ir atmušė kupranugarius iš mūsų,
taip pat išnovijo kalavijais piemenis;
tik vienas aš pabėgau, kad praneščiau tau".
18 Anas dar kalbėjo, kai šit dar vienas pasirodė
ir tarė:
„Tavo sūnums su seserimis susirinkus
gertų vyno ir pasivalgytų namuosna
pas vyriausiąjį,
19 staiga iš tyrų pusės kad pūstelėjo
pasiutvėjo šuoras
ir namus į keturis šonus supurtė:
jie griuvo ir nuspaudė kūdikius tavo —
visi negyvi;
ir tik vienas aš pabėgau, kad praneščiau tau".
20—Tai išgirdęs, kilo Jobas, kirposi
21 galvą ir krito, perplėšęs apdarą
savo, ant žemės, ir meldės:
„Nuogas aš lauk ėjau iš motinos įsčių,
nuogas sugrįšiu josna.
Viešpats man davė, Viešpats ir atėmė.
Tegul būna
vardas Viešpaties pagarbintas!"
22 Nei kuo nusidėjo prieš Dievą Jobas,
nei pasakė bent ką nelabo ant
Viešpaties.

II

1 O atsitiko, kad vieną dieną
vėl Dievo sūnūs atėjo ir stojo priešais
Viešpatį;

Šėtonas ir atėjo tarp sūnų bei a-
kivaizdon Viešpaties stojo.
2 „Iš kur atėjai?" — vėl į Šėtoną kreipės
Viešpats.
Tas atsakė Jam:
„Apėjau pasaulį ir išvaikštinėjau visą".
3 Paklausė Viešpats vėl Šėtono:
„Negi nepastebėjai vergo mano
Jobo, nes nėra į jį panašaus žemėj?
Tai žmogus doras, teisingas, jis ir bijo Die-
vo, šalinasi pikto, ir vis dar gyvena
nekaltybėje.
Be reikalo mane, Šėtone, kurstei,
kol sukurstei gniuždymą žmogui skirti".
4 Tąsyk Šėtonas Jam atsakė:
„Odą už odą — bet ką — atiduos
žmogus kiekvienas už savo gyvybę;
5 vos tiktai ištiesęs savo ranką paliesi
jo kūną ir kaulą,
ir pamatysi, kaip jis Viešpatį
keiks į veidą".
6 Tąsyk Viešpats tarė vėl Šėtonui:
„Nagi, tebus jis tavo rankoj,
tačiau nemėgink kliudyti jo sielos".
7 Ir štai Šėtonas, paėjęs iš Dievo akivaizdos,
kad išvertė Jobą pūliuojančiom votim
nuo kojų ligi viršugalvio — visą;
8 tas gremžė pūlinius šukele, tupėdamas
atmatynėje.
9 Tąsyk ir žmona jo žodį tarė:
„Nejau ir šiandien dar savo nekaltybę
saugai?
Prakeik Viešpatį mirdamas!"
10 Jobas jai tarė: „Lyg nenuovoka būtum,
paporinai.
Jei gera mes priimam iš delno Viešpaties,
tai kodėl mums pikto nepriimti?"
Nė lūpomis savo Jobas tada ne-
nusidėjo.

11 Vis tiktai, sužinoję šitą vyrą ištikus
tokią bėdą, iš savo žemių pas Jobą
treja bičiulių atėjo:
Elifazas temanietis, Bildadas suhietis
ir Sofaras namatietis[5];
mat buvo anksčiau sukalbėję, kad susirinks
ir krūvoje nueis bičiulio suramintų.
12 Kai pažiūrėjo iš toli į bičiulį,
neatpažino jo, tik garsiai rypuo-
dami suplojo
rankom ir persiplėšę rūbą savo
iš aukšto barstės dulkėmis galvas.
13 Ir sėdėjo bičiuliai su juo ant žemės
septynias dienas ir naktis,
ir niekas nepasakė jam žodžio,
nes matė, kokį didžiulį sopulį jis
kenčia.

III

1—Galiausiai Jobas tylėti liovėsi
3 ir prakeikė gimimo dieną, ir pasakė: „Te-
žūva diena, kurią gimiau, ir ta naktis,
kurią paskelbė: pradėtas dar
žmogus!..
4 Ta diena tepavirsta tamsybėmis,
teneieško jos Aukščiausias žemėse ir
teneapšviečia spinduliu!
5 Tegaubia ją tamsybės ir mirties še-
šėlis,
ūkanos ją tepagrobia ir te kartybė-
je ją palaidoja!
6 Naktis šitoji teatitenka sutemų
viesului,
ir nei tarp metų dienų, nei tarp mėnesių
tenelieka jos pėdsako!..
7 Kad ji taptų ir bergždžia, ir neverta pagirti!
8 Teprakeikia ją visi, kas prakeikia dieną,

kas vadinti Leviataną pasiryžo[6]!
9 Teužsitems nuo jos, ūkanotos, žvaigždynai,
tegul ji, ryto laukdama, nepamatys
nė aušrinės įspįstant,
10 nes neužrakino įsčių, kurios mane
augino, ir iš mano akių šalin
pikto nevijo.
11 Ko man neatėjo galas gimdoj?
Išėjęs iš įsčių, kodėl nepasibaigiau?
12 Kam dar ant kelių paėmė, kam krūtim dar
išmitino?
13 Tai sau miegočiau tylėdamas! O tai
sapnuodamas ilsėčiausi
14 su viešpačiais ir valdytojais žemių, kurie
atsiskiria, sau ką statydami[7],
15 su kunigaikščiais, kurie turi ir
aukso, ir rūmus prisikrauna si-
dabro!
16 Nelyginant nelaikšis palaidotas
negyvenčiau ar kaip tas — pradėtas,
bet šviesos nematęs!..
17 Ten nedorėliai nustoja savivaliavę, ten
taip pat prisikamavę ilsina kūnus,
18 o tie, ką raištė pirm, negirdėdami
prievaizdo šaukiant balsu, be apmaudo
ilsis;
19 menkas ir didis ten drauge, ir vergas
laisvas nuo viešpačio savo.
20 Kam negailima bėdžiui šviesos? Ar būvio tam,
kas stumia kartybėje sielos dienas,
21 kas lyg tie, kurie ieško brangenybių,
laukia nesulaukdamas galo
22 ir netelpa iš džiaugsmo savyje,
suradęs kapą?..
23 Žmogui, kelią po kojomis pametusiam ir
dar juodumom užklotam Viešpaties?..
24 Prieš pasivalgydamas dūsauju, skundai
iš manęs lyg potvynio vandenys srūva,
25 nes baisa, kurios bijojau, užplūdo

mane, ir, ko šiurpau, atsitiko.
26 Argi nesislapsčiau, ar netylėjau ir argi
nerimdžiaus? Bet krito ant manęs gi Jo įširdis!.."

IV

1 Atsakydamas temanietis Eli-
fazas tarė:
2 „Jeigu mes su tavim kalbėti imsime, pa-
jausi gal kartulį;
suturėti gi kalbą pradėtą
kas gali?
3 Taigi. Tu žmones pamokei, rankas nusviru-
sias pastiprinai;
4 susvyravusius sutvirtindavo tavo
kalbos, pats tirtančius padrūtindavai kelėnus.
5 O nūn užgriuvo ant tavęs bėdos, ir
nusiminęs;
palietė patį, ir pakrikai per jas.
6 Tavo baimė ir stiprybė tavo, tobulybė gi
tavo kelių ir kantrybė — kur visa?
7 Prisiminti tavęs meldžiu, ar nekaltas
buvo pražudytas, ar teisuolis pražuvo
kada nors?
8 Aš netgi dažniau mačiau, kad tie, kas padaro
nusikaltimą ir sielvartus pasėja — tie
ima juos ir
9 krinta, Dievui papūtus, ir virsta pelais pagairėj
Dievo rūstybės.
10 Liūto pariaumojimas[8], liūtės staugsmas ir dan-
tys abiejų palikuonių — sutrupinti.
11 Tigras padvėsė, nes nesumedžiojo
grobio; palikuonys liūtų — išsklaidyti.
12 Buvo kadai žodis slaptingas man
perduotas; nelyginant vagys nuklausė
mano ausys kuštalo šito esmę
13 per baisionišką regėjimą naktį, kai jau
sapnas žmones nuramina įmygy.

14 Baugas apėmė toks, kad visas šiurpau,
ir bijonė sudiegė kaulus kraupu;
15 kai pro mano akis praslinko dvasia,
man pasišiaušė visi plaukai ant kūno.
16 Stabt, o kas — neaišku, nepažinau iš
veido,
nors pats mačiau pavidalą. Išgirdau jo
balsą: lyg dvelkimas atėjo —
17 „Koks teisuolis, lyginamas su Dievu, toks
bepasirodys? Ar tyresnis už patį Sutvarą
bus žmogus?
18 Jis nepasitiki netgi patarnaujančiais,
netyrumo aptinka netgi angeluose.
19 Ko norėti tiems, kas gyvena name
moliniame?[9] Kas iš žemės pagrin-
dą turi?
Jie sunykę tarytum nuo kirvarpų,
20 bus rytas vakaras retinami lyg
medžiai;
kadangi niekas nepastebi, amžinai jie
pražus, o
21 kas ir išliks, bus išdanginti
vis viena;
jie numirs, išminties neturėdami".

V

1 Tai pašauk, jei turi, kas tau atsakytų; jei
nori, kreipkis į ką nors iš šventų
vyrų!
2 Kvailą žmogų pražudo nepasitenkinimas,
prasčioką — kitam pavydėjimas.
3 Aš regėjau žmogų kvailą tvirtai net įsi-
šaknijus ir prakeikiau iškart jo grožį.
4 Sūnūs kvailio bus nuo išganymo toli: kai juos kas
tarpuvartėj baus[10], neatsiras išsi-
gelbėjusio.
5 Jo pasėlį suvalgys, kas alkanas, pa-

grobs jį patį, kas ginkluotas, kas troškulį kęs,
tas visą išgers jo gėrybę.
6 Niekas ant žemės nesiranda be priežasties,
nė skausmas iš jos neauga.
7 Žmonės į pasaulį vargti, o skraidyti — paukš-
čiai gimsta.
8 Štai dėl ko ašen Visagaliui melsčiaus
ir su kalbom į Viešpatį savo
kreipčiaus:
9 ką daro Jis, tatai ir neišaiškinama,
ir didinga, ir kelia nuostabą;
10 tai Jis lietų paleidžia paviršiumi žemės
ir visa tuo polaidžiu pagirdo;
11 tai Jis išaukština nužemintuosius, su-
teikia liūdintiesiems stiprybės,
12 Jis priešinasi pasiryžimui blogdarių,
idant jiems nepavyktų nieko iš to,
kuo užsiima;
13 Jis apsukriuosius jų pačių gudragalvystėse
pagauna ir supainioja sukčiautojų
kėslus.
14 Jie dieną vaikščios po sutemas ir tarsi
patamsiuos aklinės per pat vidudienį.
15 Jis, be to, apgins nuo kalavijo burnos jų
ir nuo rankos kietaširdžio — vargetą,
16 ir grįš pas vargšus viltis, o skriausmas liežuvį
savo prikąs amžiams.
17 Laimingas tas žmogus, ką bara Visagalis;
neatsisakyk užtai šio priekaišto iš Vieš-
paties.
18 Mat Jisai sužeidžia, bet ir aptvarsto, sumu-
ša, tačiau patsai ir pagydo.
19 Šešiuos nepasisekimuos Jis vaduos tave, o
septintąjį tave aplenks pikta.
20 Per badą gelbės tave nuo galo, o per karą —
nuo kardo rankenos.
21 Nuo ilgų liežuvių pasislėpsi; kai užgrius
nelaimė, neišsigąsi jos išvaizdos.
22 Nusiaubime ir badmety juoksies ir žemės

žvėrių visai nebijosi,
23 ir tavo sąjungininkais taps dirvonų
akmenys[11], žvėrys laukiniai pašonėje
jaukiai glausis.
24 Patirsi, kad grįžo santarvė palapinėn, ir padėtį savo matydamas
jau nenusidėsi.
25 Ir patirsi, kad nesuskaitoma virtus
tavo sėkla, ir tarsi žolynų pievoj
bus tau ainių.
26 Į paskutinio atilsio vietą nukeliausi
pertekęs visko lyg pėdas, ką rudenį
renka.
27 Šiam gyvenime, kaip ištyrėme, būna taip;
ką girdėjai, pergalvok. Verta!"

VI

1 Atsakydamas Jobas tarė:
2 „O, kad nusidėjimus, už kuriuos sulaukiau
Jo rūstybės, bėdą, kurią aš patiriu,
pasvertų kas svarstyklėmis! —
3 Nelyginant smėlis marių kentėjimai juos
nusvertų.
4 Štai kodėl žodžiai mano yra pilni skausmo:
kad suvarpytas Viešpaties strėlių kenčiu!
Jų skauduliams ir eikvojasi mano dvasia,
ir baisenybės Viešpaties grumiasi
prieš mane.
5 Argi bliūvaus onagras, jei bus žolės?
Ar regėjai, kad būbautų jautis,
pririštas priešais pilną prakartą?
6 Ar galima valgyti žalią ką nors,
kas druska negardinta?
Ar žmogui galima ragauti to, kas
mirtį neša kąsny?
7 Prie ko kadaise prisiliesti vengėjo

mano siela, nelaimėje duona tapo
man.
8 Kas duos, kad mano išsipildytų prašymas ir,
ko laukiu, man dovanotų Dievas?
9 Kas pradėjo, tas ir tesutrina, teleidžia
ranką savo ant manęs ir pakerta!
10 Ir ta man tebūna paguoda, kad nesigai-
li Jis, gniuždydamas sopuliu, o aš
nestoju prieš Šventojo žodį!
11 Kokia vis dėlto stiprybė mano, kad iš-
kęsčiau, arba koks galas mano, kad iš-
tvermingai laukčiau?
12 Vis tik stiprybė mano — ne akmenų stiprybė, ne
iš vario kūnas mano tėra.
13 Štai nė sau paramos nerandu savyje, ir
giminaičiai taip pat į šalį pasitraukė nuo
manęs.
14 Kas draugą nelaimėj palieka be pagailos,
nepasižymi niekad dievobaimyste.
15 Broliai mano, praeidami pro mane, lyg
krioklio srautai tarpukalnėse
prašniokštė.
16 Jie bijo šarmos, o sniegas užėjęs palaidos
juos.
17 Ilgainiui tekėdami atskirai jie pradings
ir išgarinti saulės po savęs paliks
sausą vagą.
18 Vinguliuoti jų žingsnių takai; jie klydinės
po negyvenamus plotus, ligi pražus
ten.
19 Jūs prisiminkit šunkelius Temos ir klystkelius
Sabos ir mažumytį palaukit! —
20 Sumišo, nes dėjau vilčių; jie atvyko
pas mane ir neturi kur dingti iš
sarmatos.
21 Jūs atvykote. Ko gi nūnai baisu,
išvydus kankynę?
22 Gal kurį vadinau: ateik pas mane ne-
tuščias, ką nors dovanok iš turtų?

23 Ar: išvaduok mane iš priešo rankų? Arba:
gelbėk iš plėšikų nelaisvės mane?
24 Nutilsiu, tik kuris pamokinkite ir į
kelią įstatykite, jeigu rikau.
25 Kam gi užgaulioti teisybės kalbomis
mane, jei nėr tarp jūsų to, kurs gali
apkaltinti?
26 Tik subarimui žodžių atrandate pa-
sakyti ir vėjais leidžiat žodžius.
27 Jukgi našlaitį be gailesčio užsipuolate
ir bandote pargriauti draugą!
28 O vis dėlto, ką pradėjot, atlikit;
ausis išpūskit ir klausykit, ar jums
meluosiu.
29 Atsakyti meldžiu į klausimus man
ne iškalbant, o bandant į teisybę
kalbantis eiti.
30 Tiktai nesuieškosite mano žodžiuose jūs
piktumo, ir kvailystės kalbėjime
mano jūs neišgirsit.

VII

1 Gyvenimas ant žemės žmogui — lyg kareivystė,
tarytum dienos samdininko yra jo dienos.
2 Taip, kaip vergas gedauja ūksmės, ir taip,
kaip samdininkas nesulaukia galo
savo tarnystės,
3 taip ir aš praleidau tuščių daug mėnesių, ne-
pakeliamas naktis vis sau skaičiavau ant pirštų.
4 Jei užmigsiu, kalbu: „Kada atsibusiu?“ —
ir žvelgsiu su viltim į vakarą vėl, ir
sopulio pilnas gyvensiu lig išnaktų.
5 Apėjo kūnas mano puvėsiais ir purvais
iš dūlažemio;
mano oda perdžiūvo ir suskeldėjo.
6 Rytas vijosi vakarą man kur kas greičiau,
nei audėja perkerpa audeklą, ir jau

dienos baigėsi be vilties.
7 Atmink, kad gyvybė mana — tik kvapas[12],
ir neatsimerks jau mano akis, kad
gėrį išvystų.
8 Neįsmigs į mane žvilgsnis niekieno;
žvelgsi paskui į mane, o nebebūsiu.
9 Kaip debesis išsisklaido ir nueina,
taip ir pas mirusius patekęs atgal
nebegrįžta.
10 Ir neparves jo kojos daugiau namolio,
ir nepažins jau niekad išėjusio gimtos
vietos.
11 Todėl negailėsiu nė ašen lūpų
savo,
o tik pasakosiu toliau kentėjime sielos,
apsakinėsiu dalią įkartėjime dvasios
lig galo.
12 Argi jūra ašai ar banginis,
kad it kalinyje mane saugoji?
13 Jei tariu: „Nusiraminimą rasiu guolyje
savo ir atsigausiu su savim pa-
kalbėjęs lovoj"—
14 sapnais mane išgąsdinsi ir nukraty-
si siaubu regėjimais.
15 Štai dėl ko jau mano širdis pasirinko
sau kilpą, o mano kaulai — mirtį.
16 Nusivyliau... Daugiau lai gyvas nebūsiu!
Dieve, gelbėk: man atodūsis liko amžiaus!..
17 Kas yra žmogus, kad išaukštini jį ar-
ba kad taip širdį prie žmogaus lenki savo?
18 Jį aplankai su aušra ir netikėtai skiri jam
išbandymą?
19 Kaip ilgai manęs nepagailėsi, kaip
ilgai neleisi man nuryti net seilės?
20 Nusidėjau... Ar Tau, sargininke žmonijos, ką
padarysiu?
Ko pasirinkai mane sau taikiniu? Ir našta
sau pačiam padarei kodėl gi?
21 Ko gi nuodėmės nuo manęs nenuimi?

Ko gi piktavimo nedovanoji man?
Štai dabar užmigsiu aš dulkėse: kai Tu
ryt manęs ieškosi, nebūsiu gyvas".

VIII

1 Atsakydamas Bildadas suhietis tarė:
2 „Kaip ilgai kalbėsi šitaipos ir kalbos iš
tavo burnos bus dauggalis vėjas[13]?
3 Argi Dievas apverčia nuosprendį ir
Visagalis teisingumą išgriauna?
4 Nors Jam ir nusidėjo sūnūs tavo, ir
Jis atidavė juos į jų nusikaltimo ranką,
5 tačiau jei tu apyaušriu pasiskubinsi
prie Dievo ir į Visagalį vėl maldą
sukalbėsi,
6 jei tyras, teisingas įžengsi, iš karto
ir pasirūpins tavim, ir taikingą būstą
sugrąžins teisingumui tavo,
7 kad lobis, ką turėjai, tau pačiam pasirodys
menkas mažmožis lyginant su tuo, ką gausi.
8 Paklausk gyvenusiųjų su senoliais kartàs
ir patyrinėk atminimus protė-
vių stropiai
9 (juk esam vakarykščiai mes ir nežinom
to, nes lyg šešėlis dienos mūsų
yra pasauly),
10 ir jie pamokins tave, kalbėsis su tavim
ir duos iš pat širdies tau pamokymų.
11 Argi gali gyventi meldas
be drėgmės ar be vandenio daugin-
sis viksvynas?
12 Nors būtų sužydėjęs ir neskinamas —
vys anksčiau kiekvieno kito žolyno.
13 Taip baigs kiekvienas, kuris nebeprisimena
Dievo, taip reiks veidmainiui nusivilti.
14 Tokiam nepatiks jo paties neišmanymas; lyg vo-
ratinklis yra gi savikliova tokio:

15 pasirems jisai ant savo namo, ir šis
nestovės,
namą ramstys, ir nebus šis stačias.
16 Kermėja dagilis prieš patekėjimą
saulės, ir sode savam kyla
jo išaugos.
17 Tankiai viršum akmenų rietuvės jo šaknys
išsiraizgys ir laikysis, tarpakmenius
išpynusios.
18 O išravės — ir vieta, kur jis leido išaugas,
ginsis tokio, sakys: „Nepažįstu jo".
19 Tiek to džiaugsmo iš viso augimo — vietoje
jo kiti ten želmenis išaugina.
20 Dievas neatstums dorybingojo ir
rankos neduos piktiesiems
21 tol, kol nepripildys tau burnos juoko[14] ir lū-
pų tavų — džiaugimosi.
22 Kas tavęs nekenčia, bus gėda apvelkami, ir
neatlaikys nedievobaimingųjų
palapinė".

IX

1 Atsakydamas Jobas tarė:
2 „Iš tikrųjų žinau, kad taip ir yra
ir kad žmogus prieš Dievą teisus neatrodo.
3 Jei panūstų bylinėtis su Dievu, nega-
lėtų jisai atsakyti nė į vieną iš
tūkstančio.
4 Jis išmintingos širdies ir galingas:
kas priešinos Jam ir ramybę išsaugojo?
5 Jis apvertė kalnus, ir nepajuto
tie, kuriuos sumaišė su žeme įtūžęs.
6 Jis žemę supurto tokiais drebėjimais,
kad žemės statramsčiai išsivarto.
7 Jis saulei paliepia, ir ji neteka, ir
ant žvaigždžių užspaudžia tarsi antspaudą.
8 Jis sukūrė vienas dangų ir vaikščioja

ant bangų po jūrą.
9 Jis duoda Arktūrą ir Orioną, šlapias
Hiadas ir pietinius žvaigždynus.
10 Jis daro didelius ir nesuprantamus,
nuostabius daiktus, kuriems skaičiaus
nėr.
11 Jei leisis pas mane, neregėsiu, jei išeis,
nesuvoksiu nieko taipogi.
12 Jei staiga ko paklaustų, ar kas atsakytų
Jam arba pats tartų: „Kodėl taip elgiesi?“
13 Jis gi Dievas! Jo pykčiui negali niekas spir-
tis, ir po Juo sulinkę nešą
pasaulį.
14 Koks tad mažas tesu ašai, kad Jam
atsakyčiau, kalbėčiau žodžiais savo su
Juo?
15 Net jei dėl ko nors teisiu aš laikysiu save,
ne aiškintis teks prieš Teisėją, bet
atsiprašinėti.
16 Ir kai besišaukiantį mane išklausys,
aš netikiu išgirsiant Jį balsą
mano.
17 Sumals viesule į miltus mane ir be prie-
žasties menkos žaizdomis apleis nuo galvos lig
kojų.
18 Jis neleidžia atsikvėpti nė sieloj ir
baudžia mane, pripildydamas kartybių.
19 Jei galingiausio ieškoma, galingiausiasai —
Jis,
jei nuosprendžio teisingo, vėl niekas už mane
neįsidrąsina liudyti.
20 Jeigu pasiteisinti norėsiu, burna patį
pripažins kaltu,
jei nekaltybę įrodyti — tvirtins e-
sant neteisų.
21 Nors ir doras būsiu, tačiau šito ne-
žinos gi siela mano, ir bloguosiu nuo
būvio savo.
22 Viena yra, ką aš kalbėjau:

nekaltas ir kaltas per Dievą pragaišta.
23 Ką rykščiavęs, išsyk galabytų, o ne
džiaugtųsi, nekaltą bausdamas.
24 Žemė perduota valdyti puolusiam, jo tei-
sėjų akis Jo merkiama.
Jei tas ne Jo valia, tai kieno?
25 Dienos mano buvo greitesnės už bėgiką:
prabėgo, o ką regėjo gero?
26 Jos gi praskriejo tarsi laivas, vaisiais
pakrautas, kaip erelis, ką skrenda prie
jauko.
27 Kai tarsiu: „Nekalbėsiu daugiau aš šitaip“ —
ir jau iš veido einu, ir jau iš skausmo
netveriu.
28 Taip ėmė baimė dėl visko, ką dirbau, žinant,
kad nusidėjėlio neglostai.
29 Jei toks nesu nedorėlis, kodėl gi
veltui kamavausi?
30 Jei tartum vandeniu sniego būsiu nupraustas ir
tartum švariausios net žaižaruos rankos
mano,
31 Tu be gailesčio mane išpurvinsi, ir
neapkęs manęs net apdaras mano.
32 Jukgi ne prieš vyrą, kuris į mane yra
panašus ir su manim vienodai bus
kamantinėjamas teismo, žodį turėsiu!..
33 Negimė, kas abiem teisybę išsakytų ir
sugerintų mudu vieną su kitu.
34 O, jei nuo manęs savo rykštę atimtų!
Jei manęs negąsdintų! —
35 Aiškinčiau ir prieš Jį nejausčiau baimės;
dartės žodžio kraupdamas neišlaužiu.

X

1 Sielai mano apkarto taip gyventi.
Prieš patį save aš savo iškalbą
kreipsiu,

savo sielos įkartėjime žodį kalbėsiu.
2 Tarsiu Dievui: „Liaukis baudęs mane! Sakyk,
ar yra už ką mane taip kaltinti?
3 Negi Tau atrodo gera, jeigu
ant manęs — ant darbo savo paties rankų — pats
ir užsipuoli,
o nedorėlių sumanyta globoji?
4 Negi kūniškos akys Tavojoj kaktoj,
negi mato jos su žmogum vienodai?
5 Negi Tavo dienos kuo į žmogaus panašios,
nejaugi Tavo metai panašūs į žmogaus
laiką,
6 kad persekioji mane už pražangas ir
vien tik nuodėmių ieškai,
7 nors pats žinai, kad niekur Tau neprasižengiau
ir kad niekas nuo Tavo bausmės nega-
li ištrūkti?
8 Savo rankom nulipdei mane ir su-
kūrei mane visut visą, ir staiga
pargriauni mane nelauktai.
9 Meldžiu atminti, jog tarsi molį
minkei mane, ir į dulkes atiduosi
vėl.
10 Argi Tu manęs nemilžai tarsi pieno[15],
argi nesuslėgei it sūrio?
11 Kūnu ir oda apdarei mane ir kaulais
draug su gyslomis sutvirtinai.
12 Gyvastį ir gailestingumą padovanojai man
ir, nuo manęs nesitraukdamas, manąja rūpinais
siela.
13 Kad ir kaip slėpsi tatai širdy, vis viena
lengva permanyti, kad viską atsimeni.
14 Jei nusidėjau ir manęs pasigailėjai laiku,
kodėl nuo nusikaltimo mano būti
švariam Tu neleidi man?
15 Jei aš būsiu nedorėlis — ak, vargas man!
Jei teisuolis — nepakils galva man, pasiso-
tinusiam nelaime ir sielvartu.
16 Mane už puikybę nelyginant liūtę

stversi, ir vėlei aš būsiu neregėtai
kankinamas.
17 Statai vėl liudininkus savo prieš mane[16] ir
rūstybę savo didini prieš ma-
ne, ir bausmės vėl puola mane.
18 Ko gi Tu išvedei iš įsčių mane? O, kad
nė viena akis neregėjusi
būtų gyvo!
19 Aš būčiau, lyg nebūčiau gimęs, o nuneštas
iš įsčių į kapvietę.
20 Argi man liekanos manųjų dienų
nepasibaigs netrukus?
Tad leisk gi bent dabar man karčią dalią
skausmuose apverkti,
21 kol iškeliausiu ir nebegrįšiu į
žemę po šešėliais, negyvybės
ūkanom apdengtą,
22 žemę nelaimės ir žemę tamsybių, kur
mirties šešėlis, kur jokios tvarkos ir kur
nuolatinė baimė gyventoja".

XI

1 Atsakydamas Sofaras namatietis
tarė:
2 „Ar neturės klausyti tasai, kas
perkalba?
Ar bus išteisintas daugžodžiautojas?
3 Ar prieš patį tylės vien žmonės ir, kada
tyčiosies iš kito, tavęs niekas neišdrįs
sugėdinti?
4 Juk tu kalbėjai: „Tyras manasai žodis, ir
aš akivaizdoj Tavo tyras".
5 O, kad taip su tavim pasikalbėtų Die-
vas ir kad atvertų lūpas savo, i-
6 dant parodytų tau išminties paslaptybes ir
kad įstatymas Jo visaip reiškias,

kad sužinotum, jog paskyrė tau Dievas
pabaudos net mažiau, nei neteisybė tava
nusipelnė!
7 Rasintais gi pėdsakus Viešpaties suprasi,
Dievo begalybę galutinai
ištirsi.
8 O tęsiasi ji, už dangų aukštesnė ir už
pragarą gilesnė, tai bene apimsi?
9 Driekias į ilgį daugiau nei žemė, į plotį — nei
marios.
10 Jeigu viską sugriaus ar suvers į krūvą, tai
ar kas Jam dėl to pasakys ką priešais?
11 Juk Jisai pažįsta žmonių tuštybę.
Regėdamas neteisybę, argi nepa-
stebi?
12 Kas tuščias, pasikelia puikybėn ir gal-
voja, lyg laukinis asilaitis, kad
gimė laisvas.
13 Tu visgi jėgų širdy sukaupei ir
į Dievą rankas savo iškėlei.
14 Jei atsiribosi — tai tau sulig jėgom — nuo
savosios neteisybės ir jei nebeliks
palapinėje tavo nusikaltimas, tai
15 vėl tu veidą savo galėsi pakelti be
dėmės, ir pasijusi tvirtas, ir nebe-
bijosi.
16 Nelaimė netrukus pasimirš ir nebekvaršins
galvos, nelyginant povakarykščiai
vandenys.
17 Ir teks tau vakarop gyvenimas toks lyg
saulė pusiaudienį,
ir, save prieš laiką palaidojęs,
žvaigžde aušrine kelsiesi.
18 Vėl, atgimęs vilty, pasitikėjimą atgausi, ir
tu pailsėsi kapų ramybėje.
19 Besiilsint tavęs niekas daugiau negąsdins, o
maldą atnašaus akivaizdoj tavo dau-
gelis.

20 Akys nedorėlių aptems: jie
nė vienas nematys išeities, o tikės, su kuo
nebeapsikęsdavo sieloje".

XII

1 Atsakydamas Jobas tarė:
2 „Tai vieni žmonės jūs ir besat[17] ir visą išmintį į kapą pasiimate?
3 Aš irgi turiu širdį, nesu žemesnis
lyginant su jumis.
Kas to paties kaip jūs nesupranta?
4 Kas susilauks kaip aš patyčių iš bičiulio savo,
atsišauks į Viešpatį ir bus išklausytas,
nes teisuolio nuoširdumas pajuokiamas.
5 Jis — žibintuvas, niekinamas mintyse
didžturčių, nustatytajam laikui parengtas.
6 Plėšikų palapinėse gausybė,
ir jie drąsiai erzina Dievą,
nors Jis dovanojo visa, kas tik rankose
plėšikų.
7 Teisybė, teiraukis gyvulių, ir pamokins
tave, bei skrajūnų danguje, ir tau pasakys
tą patį.
8 Žemę prakalbink, ir pasakys, kaip esti, ir
paliudys marių žuvys.
9 Kas nežino, kad Viešpaties ranka
padirbo visa tai?
10 Kad Dievo rankoj siela kiekvieno, kas gyvas,
ir gyvastis kiekvienos būtybės žmogiškos?
11 Gal ausis neatskiria žodžių arba skonio — gomurys to, kas valgo.
12 Išminties netrūksta gi protėviams ir per amžių
virtinę — išmanymo.
13 Jis yra pati išminties ir galybės buveinė, vien nuo Jo pareina išmanymas
ir nuovoka.

14 Jei sugriaus, tai, be Jo, nebus kas atnaujina,
ir jeigu žmogų kaip nors atitvers, nebus
kas išlaisvina.
15 Jei paliks be lietaus, visa kas išsisaus,
ir jeigu be gailesčio pils, sunaikins pasau-
lį.
16 Jis — pati buveinė galybės ir išminties.
Jisai pažįsta ir apgaudinėjantįjį, ir tą, ku-
ris apgaunamas.
17 Jis atveda patarėjus ligi kvailo galo,
teisėjus — ligi bukybės,
18 nuriša juostą karaliams, o mainais
virve pusiaują suveržia.
19 Kunigus begarbiais nusiveda ir didikus
Jis partrenkia,
20 sumaišo šneką tiesiakalbių ir pragai-
šina senių mokymą.
21 Apipila kunigaikščių galvas panie-
ka, o kas anksčiau prispaustas buvo — tuos iš-
kelia.
22 Atidengia, kas slepias tamsybėse, ir
į šviesą mirties šešėlį išveda.
23 Išaugina tautas ir pražudo jas, ir
sugrąžina sunaikintosioms pilnumą.
24 Jis tautų vadams sukelia sąmyšį
sieloj, ir jiems nebelieka kas daro, tik
vaikščioti šunkeliais.
25 Jiems dieną eiti kaip naktį — apčiuopom
ir dausinti virtinėjant tarytum
pergėrus.

XIII

1 Taigi visko ir pamatė mano akis, ir
mano ausis išgirdo, ir perpratau viską.
2 Be to, ragavau to paties kaip ir jūs aš
mokslo ir žemesnis už jus nesu.
3 Tad vis dėlto į Visagalį kreipsiuos:

man pasiginčyti reikia Viešpaties,
4 juo labiau kad esate ir apgaulės
kūrėjai, ir atnašautojai klejausiems
mokymams.
5 O, kad būtumėte tylėję! — Tebeatrodytumėt
esą išmintingi;
6 dabar kiekvienas tepasiklauso priekaištų ir
kaltinimą iš draugo kas sau teįsi-
mena.
7 Argi Dievui reikia iš jūsų ap-
gaulės, kad Jo vardu jūs bylojate klastą?
8 Negi regite veidą Aukščiausio ir vietoj
Dievo teisėjauti mėginate?
9 Gal tai tinka tam, kam nieko slapta? Negi Jis
nelyginant žmogus susipainios jūsų
apgavystėse?
10 Juk Jisai pats pripažins jus kaltais, kadan-
gi į veidą slapta Jo žiūrite[18].
11 Vos pajudėjęs, beregint išgąsdins
jus, ir šiurpas Jo ant jūsų galvų užgrius.
12 Į pelenus jūsų atminimas bebus pana-
šus, ir į dumblą bus paverstas jūsų
sprandas.
13 Pabūkite taip dar truputį, kol klo-
siu, kaip galva man pasakos.
14 Ko savais dantimis aš kūną savo dras-
kau[19] ir nešioju aš savą sielą pats
rankose savo!
15—Nors ir mane Jisai pražudys, bet Juo aš tikėsiu,
16 tik savo kelius aš teisinsiu vis viena
Jo akivaizdoj, ir Jis jau pats bus išgelbėtojas
mano,
nes Jo akivaizdon negalės ateiti
joks apsimetėlis.
17 Klausykite mano žodžių ir išgirskite,
ką minklėmis jums išbylosiu!
18 Jei tapsiu aš teisiamuoju, mano teisumas
bus matomas.
19 Kur tas, kurs atsiras šalia, kai kaltins

Jis? Kam tylint man žūti?
20 Dieve, du dalykus pažadėk, ir už tiek nuo
Tavo akies nebesislėpsiu:
21 ranką savo nuo manęs patrauk, ir
Tavo baugas tenegąsdina.
22 Pašauk mane, ir atsakysiu Tau, arba
aš paklausiu, o Tu man duok atsakymą.
23 Kas per nuodėmės ir neteisybės kokios mano?
Pražangas mano ir kaltybes Tu man parodyk.
24 Kodėl gi slepi nuo manęs Tu veidą ir
priešo sau manyje teieškai?
25 Prieš lapelį, kuris vėjy blaškosi,
Tu savo galybę parodai ir šiaudą
išdžiūvusį persekioji.
26 Jukgi man rašai Tu ištarmę kartybėmis,
už jaunystės klaidas nori visiškai Tu
mane sunaikinti.
27 Tu į trinką manus kulnus įspraudei ir
atidžiai seki takus, kad ir kur einu,
ir mano pėdų iš akiračio nepaleidi.
28 Nelyginant puvena pražūsiu
ar nelyginant kandžių
kapojamas apdaras.

XIV

1 Žmogų, moters pagimdytą ir taip trumpai gy-
venantį, nelaimių daugelis vargina.
2 Lyg žolynas gimsta jisai ir virkšta, ir pra-
bėga kaip šešėlis, ir vieno ne-
išsaugo jis pavidalo.
3 Ar šitoks, Tavo manymu, nusipelnė,
kad atvertum savo akis ir su savim draug į
teismą tokį nusivestumei?
4 Kas kitas gali pradėtąjį
sėklà piktà geru padaryti,
jei ne vienas Tu?
5 Baisiai trumpos dienos žmogaus. Mėnesių jo

skaičių rankoj savo laikai
ir nužymėjai gairėmis tai, ko niekas
priėjęs neperžengė.
6 Palik be priežiūros Tu jį: tepasiilsi,
kol laukiama nelyginant samdiniui die-
na ateis pas jįjį.
7 Medis turi viltį: jei jį nukirs,
sužaliuos gi iš naujo, ir žels jo šakos vė-
lekos.
8 O jei žemėje nusaus šaknis to medžio arba
dulkėse voliosis negyvas to medžio
kamienas,
9 tai pajutęs vandenį jisai sužaliuos
ir iškels vainiką lyg jaunas
sodintinis.
10 O tada, kai žmogus pasimirs ir gulės
jau nuogas ir sunaikintas,— kurgi
jis yra?
11 Lygiai kaip atsitraukia vandenys marių
ar perdžiūsta ištuštėjusi upė,
12 taip niekas nepakyla, sudėjęs bluostą;
ligi nesugrius dangus, tam įmygyje
bus ir nepakils iš to sapno niekas!
13 Gal man kas nors talkins, kad pragare Tu glo-
bosi mane?
Ten slapstysi tol, kol pasibaigs man rūs-
tybė Tavo,
o kada ta diena išauš, Tu mane
prisiminsi iš naujo?
14 Nejau manai, kad žmogus gyvens — numiręs?
Per visas dienas, kurias dabar kareiviauju,
aš laukiu nesulaukdamas pamainymo
savo[20].
15 Pakviesi, ir Tau gi atsišauksiu aš, ir, dešinę
tiesdamas, paties sutvertą priglausi.
16 Nors Tujen žingsnius manuosius suskaičiavai, bet
atleisi nuodėmes mano.
17 Suskirstei lyg piniginėje kartybes mano,
bet globoji nusikaltimą mano.

18 Kaip kalnas griūdamas subyra ir
juda uola iš vietos,
19 akmenis išduobia vandens ir pavandenys pa-
mažu išplauna dirvožemį,
taip Tu panašiai gi išnoviji žmones.
20 Truputėlį žmogų sustiprinai, kad am-
žiams jis pražūtų.
Tu pakeisi povyzą jo ir išvarysi jįjį.
21 Ar jo sūnūs vėliau pasidarys šlovingi, ar nešlovin-
gi, nebus jam žinoma.
22 Tačiau, kol gyvas, kūnas jo skausmą kentės, ir
jo siela dėl savęs pačios
raudos".

XV

1 Atsakydamas temanietis Eli-
fazas tarė:
2 „Negi pridera išmintingam vėjų
kalbas sakyti ir į vidurius
savo prileisti karščio?[21]
3 Visgi, žmogau, teismaujiesi su sau visai
nelygiu ir aiškiniesi, kas ne į nau-
dą tau.
4 Baimę Jo, kiek buvo tavyje, išgyvendi-
nai ir pašalinai maldas Dievo akivaizdoje,
5 nes išmokino kaltybė gi tavo to lūpas,
ir kalbi, kaip kalba keiksmininkai tik.
6 Pasmerkimą tau reikš tavo burna — ne aš, ir
išgirsi atsakymą iš lūpų savo.
7 Gal gimei pats pirmas žemėj ir
gavai pavidalą anksčiau už kalvas?
8 Gal, patarimą Aukščiausio išgirdęs, jau-
sies dideliu išminčium lyginant su Viešpačiu?
9 Ką tu žinai, ko nežinom mes, ir
ką supranti, ko nesuprantam?
10 Tarp mūsų senų ir visai senų yra —
daug senesnių nei tėvai tavieji.
11 Argi Dievui sunku paraminti gi

patį? — Nedoros tavo kalbos tai trukdo.
12 Kodėl tavo širdis kelia tave ir ko
žiūri išpūstomis akimis, lyg didžius mąs-
tytumei daiktus?
13 Kam duodi prieš Aukščiausią dvasiai pui-
kuotis, kad šitokius pasakymus iš burnos sau
paleidi?
14 Kas gi toks žmogus, kad, pagimdytas moters,
nesuteptas būtų ir teisingas atrodytų?
15 Štai iš jo šventųjų nėr nė vieno nepaju-
dinamo, švarūs Jo akivaizdoje
nėr nė dangūs!
16 Kiek pranoksta niekingumu, nenaudumu juos
žmogus, kuris geria tartum vandenį ne-
teisybę!
17 Parodysiu tau, klausyk manęs, papasakosiu,
ką regėjau.
18 Išmintingieji išpažįsta tėvus ir jų
neslapsto.
19 Jiems vieniems yra duota žemė, ir sve-
timšalis nepavaikščios jų tarpe.
20 Kelias puikybėn nedorėlis per visas dienas savo,
ir kiek metų truks viešpatavimas jo,
nėra nustatyta.
21 Jojo ausyse be perstojo išgąsčio
garsai, ir, nors taika, vis viena jam pasalos vis
vaidenas.
22 Jis netiki galįs sugrįžti per
tamsumas, kalaviją visur ma-
tydamas.
23 Iškeliavęs ieškoti duonos, jis
žino, kad yra jau parengta
Jo rankoj diena tamsybių.
24 Ir vers jį sielvartas vis kraupti, ir vis nepriteklius
laikys apsiautęs kaip karalių, į kau-
tynes besirengiantį,
25 kadangi jis prieš Aukščiausią kėlė ran-
ką savo ir spyrės prieš Visaga-
lį iš visų jėgų.

26 Jis atlėkė priešais Dievą iškėlęs kaklą[22],
atbėgo ginkluotas tukliu sprandu,
27 ir paslėpė bruožus jo veido riebumas, ir la-
šiniai ant jo šonų kybojo nukarę.
28 Jis begyvaliojo po mirusiųjų miestus ir na-
muose apleistuose, kurie pavirto
seniai griuvėsiais.
29 Nei gėrybės sulauks, nei išlaikys, ką pa-
vyko sukrauti, nei savo jis šaknį į-
leis į žemę.
30 Nepabėgs nuo tamsybių:
jo šakas sudžiovins liepsna, ir kvapo savo bur-
nos pašalintas bus jis.
31 Te, kliauties apgautas, veltui nelaukia,
kad išpirka kita bus sumokėta už jį.
32 Kol išsibaigs jam visiškai jo dienos, pražus,
ir ranka sudžius lig to laiko.
33 Kaip pirmos jauno vynmedžio apkarsta uogos
ar bevaisį alyvmedis pameta žiedą, taip
gaus jis galą.
34 Mat bendravimas su apsimetėliu bergždžias,
ir ilgainiui praryja palapinę ugnis tiems,
kurie priima noringai sau dovanas.
35 Jis skausmą pradėjo, pagimdė nusi-
kaltimą ir įsčiose savo apgaules ren-
gia".

XVI

1 Atsakydamas Jobas tarė:
2 „Taip kalbant dažnai girdėdavau;
nepakeliami ramintojai visi jūs esat.
3 Ar pasibaigs kada lengvabūdiški
žodžiai? Gal verčia tave koks sunkumas iš-
sisakyti?
4 Ašen kaip ir jūs galėjau panašiai kalbėti.
O, kad taip atsirastų vietoje mano sielos
jūsų siela!

5 Šnekomis ne blogiau aš jus paguosčiau ir pa-
kraipyčiau galvą savo ant jūsų,
6 palaikyčiau jus burna savo ir neva iš
gailesčio jums pavirpinčiau lūpas.
7 Kas man liko?
Jei kalbėti imsiu, nenumalšinsiu skausmo
savo, o jei tylėsiu, nepasitrauks nuo manęs.
8 Tuo tarpu prispaudė mane skausmas mano,
ir į nieką pavirtę visi sąnariai manęs
neklauso.
9 Raukšlės mano liudija
prieš mane,
ir atsistoja melagis prieš veidą
mano ir prieštarauja man.
10 Sukaupia rūstybę savo prieš mane ir, gra-
sindamas man, griežia prieš mane
dantimis savo.
Priešas mano baisiomis akimis į mane
žiūri[23].
11 Jie atvėrė virš manęs burnas savo, priekaiš-
taudami daužė į žandą man
ir bausmėmis pasisotino mano.
12 Pas piktąjį Dievas mane uždarė ir ne-
dorėliams į rankas mane atidavė.
13 Aš — kuris palaimoj gyvenau! — pražudytas
staiga esu.
Sugriebė mane už sprando, sulaužė mane
ir pavertė sau nelyginant ženklu.
14 Jis apstatė mane ietimis savo, su-
žalojo strėnas mano;
nepagailėjo ir papylė ant žemės vi-
durius mano.
15 Išvarpė žaizda prie žaizdos mane, užpuo-
lė ant manęs tarsi milžinas.
16 Sau ant odos pasisiuvau aš maišą ir
apdengiau pelenais kaktą savo.
17 Veidas mano išbrinko nuo verksmo, ir ma-
no vokai apsiniaukė.
18 Tiek iškenčiau!.. Be nusikaltimo

rankos mano, o ir maldos ma-
no Aukščiausiam tyros.
19 Kraujo mano nesutrauk, žeme!
Te kiaurymės dingti tavy negauna
mano šauksmas!
20 Štai yra danguje gi liudytojas mano, bendri-
ninkas mano — aukštybėse.
21 Iškalbūs bičiuliai mano, į Dievą ma-
no akis ašaroja.
22 O, kad šitaip bylinėtųs žmogus
su Aukščiausiu, kaip su savu draugu bylinė-
jasi sūnus žmogaus!
23 Nes, aure, trumpi man metai baigiasi, ir
laukkeliu keliauju, kuriuo ne-
begrįšiu.

XVII

1 Mano dvasia sunyks, ir dienos mano
sutrumpės, ir vienas man belieka
kapas.
2 Nenusidėjau, bet kartybes
temato mano akis.
3 Išvaduok mane ir pastatyk greta savęs, tegu
tada bet kieno ranka kovoja prieš mane!
4 Tu gi širdis jų atitolinai nuo mokymo,
ir užtai jie nebus išaukštinti!
5 Bendrininkams grobį žada jis, bet akys
sūnų jo užsitems.
6 Pavertė mane lyg priežodžiu liaudžiai,
ir pavyzdžiu jiems esu.
7 Užtatai iš širdgėlos akimis belaik nematau,
ir mano sąnariai tarytum į nieką
pavirto.
8 Užgniauš teisuoliams nuo štai šito kvapą,
ir baisins veidmainys dorybingąjį.
9 Bet laikysis savo kelio teisuolis, ir bus
stiprybės švarioms rankoms pridedama.

10 Taigi visi jūs apsigręžkite ir a-
teikite, tik nerasiu tarp jūsų nė vie-
no išmintingo.
11 Dienos mano praėjo, išsiblaškė ma-
no mintys ir kankina širdį
mano.
12 Naktį jie pavertė diena, ir šviesos vėl
viliuosi po tamsybių.
13 Ko aš sulauksiu? Pragaras yra namai
mano, tamsybėse pasitiesiau patalą
savo.
14 Kalbėjau puvėsiui: „Tėve mano!"—„Motin",— kal-
bėjau ir: „Sese",— vadinau kirmėles.
15 Kuo pasikliauti šiuotarp nevilty man juodžiausioj?
Argi sugaudo kuris nors mano ištvermę?
16 Čia, į numirėlių pasaulį gi-
liausią, štai nukeliaus su manim vis-
kas: ten galiausiai gausiu sau atilsį".

XVIII

1 Atsakydamas Bildadas suhietis
tarė:
2 „Ligi kurio meto žodžiais jūs kir-
sitės?[24]
Iš pradžių gal supraskit, o tada kalbėkim!
3 Kodėl it gyvuliais mus laiko ir su žemėmis
akivaizdoj jūsų maišo?
4 Tu sielą savo gi noviji rūstybėj
savo!
Argi dėl tavęs liks be žmogaus pa-
saulis? Ar išsikraustys uolos iš savo
vietų?
5 Argi nedorėliui neužges šviesa,
liepsna ugnies jo nebešvies jam?
6 Šviesa aptems palapinėje jo,
ir žvakė, ką jam virš galvos yra,
užges.

7 Susiaurės žingsniai narsybės jo, ir
pražudys jį sumanymas savas,
8 kadangi kojos žmogaus anksčiau papuolė tinklan:
vyras keliauja kilpose.
9 Sukaustys pėdą žmogaus žabangai, ir troš-
kulys prieš jį sukils.
10 Ant žemės paslėpti jam raizgai,
ir ant tako yra jam spąstai.
11 Baimės jį gąsdins iš visų pusių ir
apipainios kojas jojo.
12 Tegu iš bado jėgos jį apleidžia, šonus jo
tegu apninka neprivalgis.
13 Pirmagimė mirtis tepraryja grožį
jo odos[25], rankoms jo sveikatą tea-
tima.
14 Tegu būna iš palapinės jo pasitikėjimas
išplėštas, lyg karalius iš viršaus jį ga-
las temina.
15 Jo palapinėj tegu apsigyvena bičiuliai[26]
to, kurio nėra, ir siera tegu pa-
lapinėj jo būna barstoma.
16 Jo šaknys žemai tegu nudžiūna, o
viršuj tegu sunyksta derlius jojo.
17 Tedingsta jo atminimas žemėje, o vardas tegu
aikštėse nebūna niekad pagerbiamas.
18 Į tamsą jį iš šviesos tegu išstumia ir
išvaro jį iš pasaulio.
19 Nei sėklos jo neliks, nei ainijos
jo tautoje, nei jo gyventose vietose
jokių liekanų.
20 Diena žmogaus to paskutiniems kels alpulį, o
pirmiesiems — didžią baimę.
21 Štai kas laukia palapinių piktavalio, ir
va keliai žmogaus, kuris nepaiso Dievo!“

XIX

1 Atsakydamas Jobas tarė:
2 „Kaip ilgai kankinsite sielą mano
ir mane kalbomis kamuosite?
3 Mane jūs užsipuolat dešimtąkart, o kan-
kindami ar raudonavot daug?
4 Juk jeigu aš nežinojau, su manim liks ne-
žinojimas mano.
5 O jūs prieš mane gi pakylate ir už negar-
bes mano man priekaištaujat[27]?
6 Bent dabar jūs supraskite, kad Aukščiausias
prispaudė, apkaltinęs be pagrindo mane,
botagais savo mane apjuosė.
7 Šauksiu aš, kęsdamas prievartą, ir neišgirs
niekas, o plyšosiu, ir nebus kas tars
nuosprendį.
8 Laukkelį mano Jis aptvėrė, ir pra-
eiti negaliu, ir ant tako mano pa-
skleidė sutemas.
9 Man nuplėšė be gailesčio garbę, nuo smilkinio
vainiką nutraukė.
10 Galuojuos, nes nuodėm sunaikino ir ta-
rytum išrauto medžio Jis atėmė viltį
mano.
11 Užsidegė prieš mane Jis rūstybe, ir štai
sau priešą many Jisai išvydo.
12 Draug atkeliavo plėšikai Jo[28], ir per mane
jie kelią nutiesė sau, ir apsėdo
aplinkui palapinę mano.
13 Brolius mano nuo manęs Jis pavijo, pažįstami
mano kaip svetimi pasitraukė nuo manęs.
14 Artimieji paliko mane, ir tie, ku-
rie mane pažino, užmiršo mane.
15 Įnamiai namų manųjų ir tarnaitės
mano tartum nuo svetimo nusigręžė nuo manęs,
ir lyg svetimšalis jų akyse pasidariau
ašen.
16 Vergą savo šaukiau, o neatsa-

ko, savo lūpomis maldavau aš jįjį.
17 Mano alsavimas gąsdino žmoną mano,
ir meldžiau aš sūnus įsčių savo.
18 Kvaišos niekino mane; kada ša-
lin nuo jų aš pasitraukiau, apkalbėjo
mane.
19 Pasišlykštėjo manim kitąkart pa-
tarėjai mano, ir tas, ką neapsakomai mylė-
jau, nuo manęs nusigręžė.
20 Kaulai mano sunykus kūnui pro
odą štai kyšo, ir bepaliko vien tik-
tai lūpos aplinkui dantis mano.
21 Pagaliau atjauskit mane, atjauskit mane
nors jūs, bičiuliai mano, nes ranka gi Vieš-
paties palietė mane.
22 Ir už ką gi taip baudžiat it Aukščiausias
ir kūnu ko sotinatės mano?
23 Kas man pagelbės[29], kad būtų rašomos
kalbos mano?
Kas man suteiks, kad būt įbrėžiamos knygon
24 jos vinim geležinę ant švino skar-
dos ar įrašytos į akmenį!
25 Aš žinau, kad Atpirkėjas mano gy-
vas ir kad pasaulio pabaigoj Jis mane
prikels.
26 Ir oda Jis mane aptrauks iš naujo, ir
aš pilno kūno išvysiu Dievą.
27 Aš ketinu į Aukščiausią pats pažiūrėti ir
gaudyti ne kito, bet akimis savo.
Giliai paširdėje man glaudžias viltis ši-
toji.
28 Ir verčiau užuot taręsi: „Sutrikdykim
draugą ir atraskim kaltinimui prieš jį tvir-
tų įrodymų“—
29 bėkite sau jūs akivaizdoj kardo, kadangi tas
kardas — nusikaltimų keršytojas, ir žinokit, kad
yra teismas!“

XX

1 Atsakydamas Sofaras nama-
tietis tarė:
2 „Ir mintys man įvairios brautis ima paga-
liau į galvą, ir draug visokiausios iš-
vados.
3 Klausysiuos aš to mokymo, kuriuo tu mane kaltini, ir
nuovokos mano dvasia
man atsakys.
4 Štai ką žinau nuo pirmapradės, kai padėtas žmo-
gus buvo ant žemės,
5 kad šlovė nedorėlių ilgai netrunka ir
džiaugsmo apgaudinėtojui viena akimirka.
6 Jei iškils ligi pačio dangaus jo pui-
kybė ir debesis galva savo palies
jis,
7 tarsi atmataduobė prašaps jis galiausiai,
o kas jį matė —„Kur tas prapuolė?"— klaus.
8 Tartum nuskrendantis sapnas jis nebus suieško-
tas, dings tarytum regėjimas naktinis.
9 Akis, kuri jį regėjo, nebematys jo, ir
jo vieta nebežiūrės niekada daugiau į
jįjį.
10 Sūnūs jo bus kankinami neturtystės, ir ran-
kos jo jam grąžins atgal jo paties skausmą.
11 Kaulai jo bus pilnutėliai ydų jau-
nystės jojo, ir drauge su juo ilsėsis jie
dulkėse.
12 Mat kadangi piktybė bus saldi jo burnai ir
slėps jisai ją po liežuviu
savo,
13 lykys jąją ir neišleis jos, ir
slapstys gerklėj ją,
14 virs jo duona jam pilvo vidu-
je indėvėmis aspidų.
15 Gėrybes prarytas išvems jis lauk, ir iš
pilvo jam ištrauks jas Aukščiausias.
16 Galvą aspidų čiulps, nužudys jį gy-

vatės liežuvis.
17 Upelių vandens tenemato nė šaltinių
medaus ir sviesto!
18 Jį nubaus užu viską, ką padarė, tačiau jis nebus
sunaikintas:
kaip daugel jojo prasimanymų,
tiek jis ir kentės,
19—nes beturčius nurengė per prie-
20 vartą, pagrobė namus, kurių pats ne-
statė, ir nebuvo pasotintas jojo
pilvas.
Ir nors užvaldė, ko tik užsigeidė, neiš-
saugos nė aigaros.
21 Nepaliko iš jo maisto nieko, užta-
tai nieko nepasiliks iš jo gėrybių.
22 Nors pasisotinęs bus, kęs suvaržymą ir karš-
tį, ir kiekvienas skausmas užgrius ant jojo.
23 O, kad pasidarytų pilnas jo pilvas,
kad Jis užleistų ant jo pyktį rūstybės savo ir iš-
lytų ant jo karą savo!
24 Nuo geležinio bėgdamas ginklo, užpuls ant
kilpinio varinio.
25 Ištrauktas iškeliauja jis iš makščių savo[30],
ir nuobėgos karčios švyturiuoja ant jojo.
Eis ir ateis iš viršaus jam siaubas.
26 Paslėptos jo paslaptyse
tamsybės visos[31].
Ir praris jį ugnis, kuri savaime
dega, ir prispaustas bus paliktas pa-
lapinėje savo.
27 Apnuogins dangūs nusikaltimą jo, ir
žemė sukils prieš jįjį.
28 Ir atviras bus želmuo jo namo, ir jis
bus nutrauktas dieną rūstybės Dievo.
29 Kliūna dalia ši blogajam iš Aukščiausio, ir
sulaukia šnekesiai žmogaus jos iš Viešpaties“.

XXI

1 Atsakydamas Jobas tarė:
2 „Prašau išklausyti kalbas manąsias ir parodyti gailestingumą.
3 Tik prašau: nedrauskit draugui aiškinti, o sau per dantį traukit, kai liausiuos byloti.
4 Argi prieš žmogų nukreiptas svarstymas mano, kad aš sau pagrįstai nepelnyčiau užjautimo?
5 Pažvelkit į mane ir nustebkite, ir uždėkite pirštą ant lūpų savo.
6 Kai sau aš primenu patirtą nuopuolį, pabijau, net kūnas man suvirpa nuo kraupo.
7 Taigi kodėl nedorėliai gyvena, būna išaukštinti ir aptekę gėrybėmis?
8 Jų vaikai pasilieka draug su jais, ir giminaičių kuopa bei anūkų — akivaizdoj jųjų.
9 Laikosi saugiai namai jų ir taikoje gyvena, rykštė Aukščiausio juos aplenkia.
10 Vaisiaus dailiai išlaukia jų gyvuliai, telyčios gausina jiems kaimenes ir nebūna bergždžios.
11 Ir lapatuoja tarsi bandos kūdikiai jų, ir vaikai jų duoda pastriuokomis.
12 Džiaugias būgnais ir kitaromis, vargonų garsais gardžiuojasi,
13 savo dienas gėrybėse leidžia ir į požemius iškeliauja akimirksniu.
14 Jie sakė Aukščiausiam: „Pasitrauk nuo mūsų; nepažįstame Tavųjų kelių mes mokymo.
15 Kas — Visagalis, kad Jam mes vergaujam, ir kas per laimė mums atnašauti Jam maldą?“
16 Dėl tos priežasties, kad ne jų rankoj gėrybės jų, tegu tad nedorėlių patari-

mas aplenkia mane!
17 Kiek kartų nedorėlių žvakė
užges ir užeis ant jų tvanas,
ir Jisai jiems dalys kančias savo rūstybės?
18 Jausis tarsi išsijos akivaizdoj vėjo
ar lyg pelenai, kuriuos viesulas blaš-
ko?
19 „Skausmą tėvo išsaugos sūnums jo Aukščiausias?“[32]
Jis apie tai sužinos, kai jam atiduos grąžą.
20 Pražudymą savo jis savo akimis pama-
tys ir iš rūstybės Visagalio
gers.
21 Nes kas priklausys gi jam iš jo namų, kai
jis pasimirs arba skaičius jo mėnesių
perpus sumažės?
22 Ar kas nors išmanymu praturtins
Aukščiausią, kuris aukščiausius teisia?
23 Vienas sveikas ir galingas, turtuos ir laimėj
numiršta;
24 lašinio kaupas gaubia jo vidurius,
ir čiulpai jam sveikatos nepašykšti.
25 Kitas tačiau numiršta kartybėje dvasios ir
visiškai be jokių gėrybių.
26 O visgi juodu miegos kartu dulkėse,
ir draug juos kirmėlės grauš.
27 Iš tikrųjų žinau jūsų mintis
ir nuomones apie mane neteisingas.
28 Mat paklausėt: „Kurgi namai karaliaus, kur
prapuolė palapinės nedorėlių?“
29 Bet kurį keliautoją klauskit paaiškini-
mo ir rasit dažniausiai jį pasaulyje su-
sigaudžius,
30 kad per pat pražūtį išsilaiko netikėlis
gyvas ir į dieną rūstybės jis vedamas.
31 Kas drįsta viešai žmogaus to darbus teisti ar
už skriaudą nubausti prašo? —
32 Garbina nuožmuolį galiausiai kapan, ir jis
budi palaidotųjų būryje.
33 Juo sraumuo apsidžiaugė Kokyto[33], nes štai: trauks

aimės ainių pavymui; kiek pirm nutraukė,
nesuskaitytume.
34 Taigi be pagrindo nemaldykit verčiau,
juolab kad atsiliepimai į draugo kančią
labai prieštarauja teisybei".

XXII

1 Atsakydamas Elifazas te-
manietis tarė:
2 „Argi žmogus gali būti lyginamas su
Dievu, kad ir kuo didžiausią išmintį su-
kaupęs?
3 Kas darbo Dievui, jei tu teisingas būsi, ir
kuo Jam įtiksi, jeigu nesuteršta bus
kelias tavo?
4 Argi teis tave ir kartu į teismą at-
eis tavęs bijodamas,
5 o visai ne dėl tavo baisuolių nuodė-
mių ir ne dėl tavo nesuskaitomų nusikaltimų?
6 Nes užstatą brolių savo be priežasties
tu sau pasiėmei ir atėmei iš plikšių
apdarus.
7 Vandens šykštavai pavargėliui, o badmiriaujan-
čiam — ir duonos kąsnio.
8 Tu įsigydavai žemę galybe rankos
savo ir sau valdydavai, galingiausias
būdamas.
9 Našlę tuščiomis išleidai ir sutrupi-
nai našlaičių žastus.
10 Tad argi neužpelnytai tau kilpos, nejau
galuoja netikėtas išgąstis?
11 Nesivylei sulauksiąs be laiko tamsybių
ir būsiąs išsiliejančių vandenų smar-
kumo prispaustas?
12 Gal taikai, kad Aukščiausias aukščiau nei dangus[34], kad
po Juo ir žvaigždynų aukštumos susi-
traukia?

13 „Ir ką supranta,— sakai,— Aukščiausias, ku-
ris pasaulį teisia tarsi per rūką?
14 Debesuotoj padangėj Jis glaudžias, nežiūri į
apačią, šalia ašigalių vaikščioja
visatos".
15 Argi nori laikytis tu
amžių tako, neteisingų vyrų
išminto?
16 Va, užpylė juos[35], ir jie be laiko prapuolė,
ir pagrindą jų sunaikino
upė,
17 kad anksčiau Aukščiausią: „Keliauk šalin",— vaikė, kits
kito: „Ką gi taip išdrįstų Visagalis
mums padaryti?" — klausė,
18 nors labo namus jiems Viešpats pilnus pripy-
lė... Te jų galvojimas bus kuo toliau nuo
manęs!
19 Matys teisuoliai ir apsidžiaugs, ir nekal-
tas pasišaipys, kad baudžia:
20 „Štai kaip puikavimasis baudžiamas be gailesčio!
Ir liekanas jų ugnis prarijo!"
21 Atsiklaupk užtat prieš Aukščiausią ir ramiau laikykis:
tai galop puikiausių duos tau vaisių!
22 Priimk iš lūpų tu Jo įstatymą ir dėkis
į širdį savo kalbas Aukščiausio!
23 Jei, žmogau, gražiuoju sugrįši prie Aukščiausio,
atsistatysi ir atsčiai pavysi nusikal-
timą nuo palapinės savo.
24 Skirs tau už lauką akmenį[36], o už akmenį
skirs aukso sraujymes.
25 Ir stos Visagalis prieš tavo priešus,
ir bus tau sukrauta sidabro.
26 Tada tu Visagalyje paplūsi gė-
rybėmis ir pats pakelsi į Aukščiausią žvilgsnį
savo.
27 Išgirs Aukščiausias tau maldaujant, ir taip tesėsi
nuolat žodį.
28 Nutarsi ką, ir tau išsipildys, ir švytės
tavo keliuose šviesa.

29 Nes bus pagarboje tasai, kas pažemintas
buvo, o tasai, kas nuleisdavo savo akis,
tai tas bus išgelbėtas —
30 išgelbėtas nekaltas, išgelbėta taip
pat ir jo rankų skaistybė".

XXIII

1 Atsakydamas Jobas tarė:
2 „O nūn kalba manoji perimta
kartėlio: galybė rykštės baudžiančios
dar viršija šiuotarp šaukiančio skausmą.
3 Kas man pagelbės atpažinti Jį
ir Jį suieškoti, ir kelią nueiti pas
sostą Aukščiausio?
4 Tiesiai Jam iškločiau bylą ir savas lū-
pas pripildyčiau priekaištų!
5 Tada sulaukčiau atsakymo aiškiai
ir, ką Aukščiausias man tars, matyt, suprasčiau.
6 Te gražiuoju šnekučiuoja su manim Aukš-
čiausias, galios savos didumu manęs
nespaudžia,
7 o paiso vien teisybės su manim, ir
te pergalingai pasibaigia byla ma-
noji...
8 Jei ir eisiu kartais į rytus, nerasiu,
jei į saulės laidą — nepastebėsiu Aukščiausio.
9 Jeigu kairėn — nesuprasiu, ką Jisai
daro,
jei į dešinę pusę, neregėsiu
Jo...
10 Žino Jis gerai mano kelią ir išbandė
mane lyg auksą, ką per ugnį
pereina.
11 Aš paskui Aukščiausią pėduoti steigiaus ir Jo
kelio laikiaus, ir nenuklydau
į naują.
12 Ir nuo įsakų iš lūpų Jo nepasitraukiau,

ir žodžius burnos Jo ašai slėpiau giliai krū-
tinėj.
13 Nesgi Jis — vienintelis, ir niekas sumanymo
Jo sutrukdyti negali,
ir tai, ko sieloje Jis užsigeidžia,—
tai vykdo.
14 Tuo labiau, kol atsigaus Jo širdis, kamuo-
siuos: gausingi, ratuoti sumanymais norai —
Jo saujoj.
15 Ir užtat aš nuo žvilgsnio Aukščiausio į baimę puo-
liau, užtat pasišiaušė kailis Jį matant:
16 Dievas susilpnino širdį mano, Visagalis
išgąsdino mane.
17 Juk ašai ne dėl gresiančių tamsybių
žūstu, ir veido mano neužtraukė dar
patamsiai.

XXIV

1 Nuo Visagalio nėra paslėpti
laikai[37], bet tie, kurie Jį pažįsta,—
tie dienų Jo nežino.
2 Kiti laukženklius perkilnoja, suplėši-
kauja kaimenes ir sau bandžiauja.
3 Asilą iš našlaičių pasigauna, jautį
našlaujančios paima kaip užstatą
4 ir išgriauna kelią beturčių, ir
pasauly tylųjį dažniausiai skriaudžia.
5 Kiti lyg onagras dykumoje prie darbo
savo ištraukia[38] ir, tykodami
ten grobio, duoną uždirba
vaikams.
6 Svetimą lauką pjauna, vynuogyną
žmogaus, jų prispausto jėga, nuuo-
gauja.
7 Nuogus paleidžia visiškai, drabužį
atėmę, žmones, neturinčius nė siau-
talo šaltyje.

8 Juos laisto lietūs kalnų, ir juos, ne-
turinčius drabužio, bepriglaudžia ak-
menys.
9 Darė skriaudą plėšdami našlaičius
ir vargšę liaudį negailestingai nudarė.
10 Jie iš nuogalių ir prakeliaujančiųjų be drabužių,
ir badmiriaujančiųjų atėmė varpas.
11 Jie papietavo tarp rikių tų,
kas, nors išmina spaudyklę, o alkanas.
12 Jie privertė raudoti vyrus iš miestų,
ir siela sužeistųjų sušuko, tik ne-
nubaustam Dievas neleidžia pasitraukti.
13 Jie sukilėliais prieš šviesą tapo, nepaži-
no kelių Aukščiausio ir negrįžo atgal
jo takais.
14 Rytas žadina nuobrėškom galvažudį
skriaudžiamo ir vargšo novyti; už-
tai lig auštant jis bus lyg vagis.
15 Dairosi nupuolėlis į niaukeną, tardamas:
„Nebematys manęs akis",— ir už-
sidengia veidą savo.
16 Jis laužiasi tamsybėse į namus, kaip jie
dieną tarp savęs susitarė, ir šviesos
nepripažįsta:
17 jiems nuobrėškose gaisruojanti pašvaistė panaši
į mirties šešėlį, užtat lyg saulei
prašvitus jie vaikšto įtamsy.
18 Jis vandens paviršiuje lengvas[39].
Tebūnie jo dalis žemėj prakeikta, te
jis nekeliaus keliu vynuogynų!
19 Tepatiria jis kaitrą didžią po le-
dinio vandenio, tenupuola į pragarą
kaltybėje savo,
20 tegu užmiršta jį gailestingumas ir te-
būna saldėsis jo — kirmėlės!
Kaip atmino tenebelaiko, o sunaiki-
na lyg kelmapalaikį bevaisį!
21 Jis gi naudą traukė net iš tos — bergždinės,
ir našlei malonės nesuteikė!

22 Galybėj savo stipruolius pažemino.—
Kai atsistos, nepasitikės sava gyvybe.
23 Jam Aukščiausias skyrė vietą atgailavimui, o
jis puikybei vieta naudojasi.
Vis dėlto akys Dievo yra jo keliuose.
24 Jie išaukštinti akimirką ir ne-
išliks:
bus pažeminti kaip visa ir
pašalinti, ir tartum varpų akuotai
bus sutrinti.
25 Argi tai ne taip yra? Kas gali
apkaltinti mane melu ir akivaizdon
Dievo mano žodžius nunešti?"

XXV

1 Atsakydamas suhietis Bildadas
tarė[40]:
2 „Galybę ir baimę valdo tasai, kas
daro santarvę aukštybėse savo.
3 Kas suskaičiuos Visagalio kariauną?
Viršum kieno galvos nepakyla
šviesa jo.
4 Argi palygintas su Dievu žmogus gali
būti išteisintas ar tyras pasirodyti
gimęs iš moteriškės?
5 Štai netgi mėnulis nešviečia ir žvaigž-
dės neskaisčios akivaizdoj
Dievo.
6 Kiek didesnis puvėsis — žmogus, o sūnus
žmogaus — kirminas".

XXVI

1 Atsakydamas Jobas tarė:
2 „Kieno esi užuovadas? Argi bejėgio?

Ir nejau remi tu petį to, kurs nėra
galingas?
3 Kam tu davei patarimą? Nejaugi tam, kuris
išminties neturi? Jam ir pro-
tą savo didžiausią parodei?
4 Ką pamokyti panorai? Nejau tą, kuris
padarė tavo kvėpavimą?
5 Štai vandenynai skaudžiai ir milžinus,
ir įnamius jų spaudžia[41].
6 Nuogas akivaizdoj Jo gi pragaras, jo-
kio siautalo neturi pabaigtinoji.
7 Kas gi Šiaurę įtaisė ant tuštymės
ar, tuo labiau, pasaulį ant nieko?
8 Kas vandenis riša savuos danguliuos, kad ū-
mai ant žemės visi nenupultų?
9 Kas sosto savo povyzą saugo ir užtiesia
ant jo debesį savo?
10 Sraunumas atitraukė Jis ties nuoša-
lėm[42], kur šviesa su tamsybėm ribojasi.
11 Virtuoja, mostelint Aukščiausiam, paspirk-
lai kampuos, kur dausos.
12 Jo didgalystėje aukščiausios vilnys nu-
siramino tuoj, ir palaužė Aukščiausio
protas išdidžiausiąjį.
13 Kvapas Aukščiausio dangus dabina, bet ir vi-
vingri angis[43] su Aukščiausio rankos padėjimu
buvo pagimdyta.
14 Štai tai pasakyta apie vieną Jo kelių
dalį.
O jei čia tik begarsiai aidai Aukš-
čiausio teišklausomi,
kas aidesius pažadinusį perkūną
Visagalio apibūdins?“

XXVII

1 Jobas pridūrė ir, tęsdamas pa-
lyginimą savo, pasakė:

2 „Gyvas Dievas, kurs teismo nesurengė man,
ir Visagalis, kuris ligi karty-
bės privedė sielą mano.
3 Kolei dar kvėpavimo esama many ir
kvapas Aukščiausio dar šnervėse mano,
4 nekalbės tol lūpos mano neteisy-
bės, ir liežuvis mano nesvarstys me-
lagystės.
5 Nė už ką nelaikysiu jūsų teisuoliais!
Kol nepasimiriau, nepasitrauksiu nuo ne-
kaltybės savo.
6 Aš nepamesiu savo pasiteisinimo, kurio
pradėjau laikytis:
negraužia širdis manęs dėl nieko
mano gyvenime.
7 Mano kaltintojas tetaps nenaudėliu, o skriau-
dikas — tevirs kokiu neteisiuoju.
8 Ko gi dar laukia veidmainys, jei jis go-
džiai plėšia, o Dievas neišlaisvins sie-
los jojo?
9 Argi išgirs jo riksmą Dievas tą-
syk, kai užeis ant jo suspaudimas?
10 Ar jis Visagalyje linksmintis galės
ir pasivadinti Dievą kiekviena
proga?
11 Pamokysiu jus per Dievo ranką,
neslėpsiu nuo jūsų, ką Visagalis
turi.
12 Štai visi jūs tai žinote, tad ko tuš-
čiai be tikslo dar kalbate?
13 Štai kokia esti bedievio dalis pas
Dievą ir koks smurtininkų palikimas,
kurį iš Visagalio jie gauna.
14 Jeigu susilauks jis daugelio sūnų, jie atiteks
kalavijui, ir vaikaičiai jo nepa-
sisotins duona.
15 Tie iš jo, kurie bus likę, pražūtyje bus
palaidoti, ir ašarų nelies jo
našlės.

16 Jei susikraus tarsi žemės sidab-
ro ir tarsi dumblo įsitaisys
drabužių,
17 jis, teisybė, įgis, bet teisuolis jo ap-
siaustais rengsis, ir sidabrą vargeta perda-
lins.
18 Tartum vikšras savo namą jisai pastatė,
padangtę ruošė sau it sargybinis.
19 Kai turtingas miego nueis, kartu nepasiims
nieko, savo akis atvers ir ničnieko
neatras.
20 Pasigauna neturtas lyg vanduo jį nelaisvėn, aud-
ra jį laiko pusiaunaktį gniaužtuos.
21 Deginantis vėjas kels ir neš šalin jį, ir
griebs tarytum viesulas jį iš vietos savo,
22 ir talžys juo toliau — baisiau, ir vyras nuo
švidro gniaužtų bėgs it nuogiamas;
23 ties viršum jo rankas ir švilps
viršum jo galvos, dairydamasis vietos
jojo.

XXVIII

1 Turi sidabras savo gyslų
pirmāprades[44], o auksas — vietą, kurioje
išlydomas.
2 Žemėje naugis laimimas, ir virsta, pa-
puolęs į žaizdrą, variu akmuo.
3 Jis paskyrė tamsybėms laiką[45] ir visų
dalykų pabaigą regi,
akmenį regi patamsių ir mirties še-
šėlį.
4 Upelis nuo klaidžiojančiųjų at-
skyrė tuos, kuriuos užmiršo žmogaus stoko-
jančio koja, ir tuos, kurie ne keliais keliauja.
5 Žemė, iš kurios išaugdavo duona turėtoj
vietoj, sugadinta ugnim.
6 Akmenys jo — safyrų vieta, ir grumstai
yra jo auksas.

7 Laukkelio nepažino paukštis, ir nė peslio
akis jo neregėjo,
8 sūnūs prekiautojų netrypė jo takelio,
ir nežingsniavo tuo laukkeliu liūtė.
9 Rankas pasispjaudo jis prieš uolą
ir griaunasi į kalną lig laito,
10 uolose iškala upelius, ir visa, kas
brangu, akis jo pamato.
11 Taipogi upių gelmes jis išnar-
šo ir laimi, kas jose susluo-
guota.
12 Tiktai kur suieškoti išmintį, kur yra
vieta susigaudymo?
13 Kainos jai nežino žmogus, ir jos neras-
tumei lengvai gyvenančiųjų žemėje.
14 Bedugnė taria: „Nėra many", o jūra
kalba: „Ne su manim ji".
15 Negalima duoti už ją nei gryno aukso,
nei atsverti sidabro
mainais už jąją.
16 Jai neprilygsta Indijos spalvos margiau-
sios nei akmuo sardoniko bran-
giausias, nei safyras.
17 Jai neprilygsta nei auksas, nei stiklas,
ir ji neįsigyjama mainais už ry-
kus aukso.
18 Aukščiausi bei prakilniausi daiktai, paly-
ginti su ja, neverti paminėti.
O imama išmintis iš slapčiausių vietų.
19 Jai neprilygsta nei topazas
iš Etiopijos, jos neatsveria tyriau-
sios dažyvės.
20 Tad iš kur išmintis atkeliauja, ir kur
vieta susigaudymo?
21 Išmintis paslėpta nuo akių visų
gyvųjų, nė dangaus paukščiams jinai nematoma.
22 „Tepasiekė mūsų ausį,— tarė mir-
tis ir pražūtis,— jos liaupsės".
23 Dievas sugaudo jos kelią, Jis ir težino jos

buvimo vietą.
24 Mat Aukščiausias mato pakraščius pasaulio ir
viską, kas po dangum yra, permato.
25 Kas davė vėjams svorį ir vandenų
saiką nustatė,
26 kai liūtims įstatymą skyrė, o
kelią — audroms triukšmaujančioms,
27 tas ją pamatė ir apskelbė, ir
prirengė, ir ištyrė.
28 Ir tarė žmogui: „Štai Viešpaties baimė —
tai pati išmintis, o šalinimasis pikto —
susigaudymas".

XXIX

1 Jobas pridūrė ir, tęsdamas pa-
lyginimą savo, pasakė:
2 „Kas man suteiks, kad būčiau kaip ankstes-
niais mėnesiais, kaip dienose, kada
saugojo Aukščiausias mane,
3 kai virš galvos man dar žvakė Jo spin-
duliavo, kai dar prie Jo šviesos
aš tamsybėse vaikščiojau,
4 kaip buvau dienose jaunystės savo,
kai buvo slapta Aukščiausias
palapinėje mano
5 ir kai buvo Visagalis su manimi,
o aplinkui mane — vaikai mano,
6 kai dar mazgojau kojas savo sviestu
ir uola man liejo upelius aliejaus,
7 kai dar nukeliaudavau prie miesto
vartų ir prekyvietėj sodino minios
į krasę.
8 Mane išvydusi jaunuomenė traukėsi, o
žilo sulaukusieji plauko — kilo.
9 Liaudavos aukštakilmiai kalbėti ir pirštą
spaudė ant lūpų savo;
10 balsą savo karvedžiai tildė, ir

jų liežuvis lipo jiems prie gomurio.
11 Garbstė klausančiųjų ausis mane, ir akis
matančiųjų liudijo
man,
12 nes ir apgyniau šaukiantį netur-
tingąjį, ir našlaitį, neturintį
globėjo.
13 Man palaiminimas atėjo iš pasmerktojo mir-
ti, ir našlės širdį aš paguodžiau.
14 Dėvėjau teisingumą, ir jisai tarytum
apdaru ir vainiku — sprendimu manuo-
ju dengė.
15 Akį aklam atstojau, luošam — koją.
16 Neturtėliams tėvą aš atstojau,
tyriau stropiausiai ir nesuprantamą nu-
sikaltimą.
17 Ir karšiau tam kailį, kas vargetą skriau-
dė, iš pat dantskylės ėmiau jam grobį.
18 Ir kalbėjau: „Lizdely savam pasimirsiu
ir amžių ilgą turėsiu — lyg palmė".
19 Į vandenis savo šaknim buvau, ir ant
derliaus mano pasiliks rasa.
20 Mano šlovė per amžius atsinaujins, ir to-
lydžio spausiu galingai rankoje aš kil-
pinį.
21 Kas klausės, tas gaudyte sakysima
gaudė ir susikaupęs į klausimus at-
sakymų laukė.
22 Joks žmogus nedrįso nieko pridėti prie mano žodžių, ir
kalbos manosios plito ir taikino liaudį.
23 Ir nelyg lietaus mano nuomonės ar kaip
druokenos iš dangaus karštymečiu — pata-
ro laukė.
24 Kad kartais juokiausi prieš juos, neti-
kėjo, ir šviesa veido manojo nekrito
ant žemės.
25 Jei norėdavau eiti pas juos, sėdėdavau
pirmas,
ir kai sėdėjau lyg karalius, ka-

riuomenės apstotas, buvau vis dėlto nuliūdusiųjų guodėjas.

XXX

1 O nūn išjuokia mane jaunesni
amžiumi, kurių tėvų nelaikiau
vertais talpinti su šunimis kaimenės
savo,
2—kurių rankų stiprumas buvo man vie-
3 ni niekai ir kurie atrodė nesą verti nė
gyventi, dėl neturto ir bado perkarę;
mat jie graužė sausą žemę, suskretę
nuo nelaimės ir nepritekliaus.
4 Graužė žolę ir žieves nuo
medžių ir šaknimis kadagių prieš žiaurų
alkulį laikės.
5 Alkstantys įkalnių žmonės, užjautę
ką valgoma, net šaukdami bėgo prie
to maisto skubiausiai.
6 Jie gyveno upelių dykynėse ir
urvuose po žemėm ar ant žvirgždo;
7 šiom sąlygom jie džiaugėsi ir manė,
kad gėriu laikytina vieta kad ir po
krykle —
8 sūnūs papaikėlių ir nekilmingųjų, ne-
laukiant kraustomų kuo toliausiai.
9 Šiuomet ašai ir šitiems tekau ant juo-
ko ir pavirtau jiems it priežodžiu.
10 Jie manimi ir bjauris, ir pabėga šalin,
ir į veidą mano spjauti
nebijo.
11 Mat Jis strėlinę savo atidengė ir ma-
ne sugniuždė, ir pažabojo mane
žąslais.
12 Prasidedančiai nelaimei mano iš deši-
nės jie atsirado.

Kojas mano jie pastūmė ir prispaudė
tarsi vilnimis mane laukkeliais savo[46].
13 Jie išardė mano kelius ir surengė
man pasalą, ir priveikė, ir ne-
buvo kas teikia man paramą.
14 Lyg pro angą sienoj ar duris atvertas jie
įsiveržė pas mane ir įsigriovė prie
mano nelaimių.
15 Iš manęs nieko neliko... Paveržei lyg audra užvir-
tus džiaugsmą iš žmogaus, Aukščiausias, ir tarsi
debesys praėjo sveikata mano.
16 Dabar jau manoji siela many
išsauso, ir sielvarto diena mane
pagavo.
17 Štai skausmai kaulus per naktį smaigo, ir
tie, kurie graužia mane, nemiega.
18 Apdaras mano prieš daugybę graužikų ne-
atsilaiko: tarsi apykaklė apdaro —
šitaip jie apgulė mane.
19 Aš panėšiu į dumblą, lygus pasidariau su
pelenais ir dulkėmis.
20 Šitiek šaukiu! Tuščiai. Ir stoviu! Nepai-
sai, Aukščiausias, žmogaus...
21 Atlyginai man be galo žiauriai, ir Ta-
vo rankos kietumą savo patyriau kailiu.
22 Tu mane pakėlei ir lyg kad su vėju
nešdamas mane smarkiai parbloškei.
23 Aš žinau, kad išduodi mirčiai mane, kur pa-
statytas namas kiekvienam gyvajam.
24 Bet vis dėlto ne jiems pražudyti
Tu savą tiesi gi ranką ir, jei
parpultų jie, pats juos vaduosi.
25 Aš kadai su tuo verkiau, ką bė-
da prispaudė, skausmą su žmogumi nepritekliuos
draug kentėdavau.
26 Šitaip vyliaus laimės, o mane nelaimės
aplankė,
ir šviesos tikėjausi, o užgriuvo
tamsybės.

27 Viduriuose man deginte degina be
jokio atilsio, pasivijo mane dienos
gniuždymo.
28 Liūdnas keliavau ir garsiai teaikčiojau
kuopoj, užuot išsipykęs.
29 Šliužų broliu virtau ir bendrininku
stručių...
30 Oda mano ant manęs įsijuodavo, ir
kaulai mano išsauso nuo įkaičio.
31 Gaudžia lyg rypuotų kanklės maniškės, ir
aidi man vamzdis balsais apraudančių.

XXXI

1 Sutartį aš sudariau su akimis savo, kad
net negalvočiau apie mergaitę.
2 Nes kokią dalį rengtų man iš viršaus
Aukščiausias? Ir kokį palikimą — Visaga-
lis iš aukštybių?
3 Argi neteisusis nesulaukia galo, o
atstūmimo tie, kas verčiasi neteisybėmis?
4 Argi mano kelių Jisai nemato ir
žingsnio mano kiekvieno nesuskaičiuoja?
5 Jeigu tuštybėje vaikščiojau ir atskubėjo
į klastą mano koja,
6 tepasveria teisingom svarstyklėm mane ir težino
Dievas nekaltumą mano!
7 Jeigu nuklydo žingsnis mano nuo kelio
ir jeigu mano širdis akimis mano
pasekė, o ant rankų manųjų prilipo
juodymė,
8 sėsiu, o kitas tevalgo, ir su šaknimis teiš-
rauna mano ainiją!
9 Jeigu mano širdis liko apgauta dėl
moteries ir jei prie savo bičiulio durų
ašen patykojau,
10 išjoda kito tebūna mano žmona, su
ja teištvirkauja svetimas!

11 Nes šitai — draudžiama ir yra neteisybė
didžiausia;
12 dar daugiau, tai — ugnis, žūtbūtinai nubau-
džianti ir atžalas visas pasiglem-
žianti.
13 Jei teismautis su vergu kada atsisa-
kiau iš aukšto ar tarnaite, patraukusiais
šeimininką teisman,
14 ką gi darysiu, kai pasišauks atsaky-
ti mane Aukščiausias? Ir ką papa-
sakosiu, kai paklaus Praamžius?!
15 Argi nesukūrė pilve manęs tas,
kuris ir pasodino, ir paaugino ir
kitą įsčiose?
16 Argi nedaviau beturčiams, ko troško, ar
našlės akis verčiau aš laukti?
17 Gal aš sauskira kriauklšį laužti taikiaus, kad
našlaitis atsikąsti negautų?
18 Juk su manimi nuo vaikystės kartu užaugo
gailestingumas, ir iš motinos mano įsčių
kartu jis išėjo.
19 Jeigu raukdamasis nuo žmogaus vien už tai,
kad nuogas, nusisukau ir nusigrę-
žiau nuo plikiausio elgetos,
20 jei šonai to žmogaus manęs nelaimino tąsyk
ir nuo avikailių mano jisai tada
nesušilo,
21 jei pakėliau prieš našlaitį ranką sa-
vo, jausdamasis tarpuvartėj
pranašesnis,
22 mano petys man teatpuola nuo krūtinės,
ir mano ranka su visais savo kaulais
tebūna laužoma!
23 Mat aš visą laiką tarsi bangų, virš ma-
nęs kylančių, bijojau Dievo ir svorio
Jo panešti nepajėgiau.
24 Gal maniau, kad auksas man stiprybė, ar gry-
nuoliui tariau: „Pasitikėjime mano!“?
25 Gal, išvydęs anuomet nuosavą labą, aš

džiaugdavaus, kad aruoduos sukrauta gėry-
bių gausiai?
26 Žiūrėjau į saulę, kai švietė, ir į mėnulį,
pasirodantį skaisčiai?
27 Gal krūtinė paslapčiomis šviesuliais
džiaugės ir bučiavau aš savo
ranką lūpom savo?!
28 Šitai — neteisybė begalinė ir atmetimas sta-
čiai Aukščiausio baisingas!
29 Gal apsidžiaugiau pražūtimi aš to, kurs ma-
nęs nekentė, ir pašokau iš džiaugsmo, kad jį
ištiko nelaimė?
30 Nes aš neleidau nusidėti gerk-
lei savo, užuot nenaudėlį reikalavęs
mirštamai bausti.
31 Argi neklausė vyrai palapinės mano:
„Kas duotų kūno mums jo, kad pasisotintume?"
32 Žvarbti neliko pakeleivis, vartai ke-
liautojui plačiai darydavos.
33 Gal ką baisiai pikta tarsi žmogus slė-
piau ar po širdim paslapčia laikiau aš nusikal-
timą bjaurų?
34 Gal prieš minią nesuskaičiuojamą gandinaus,
bauginausi, kad giminaičiai panieką
jaus,
ir daugiau netylėjau, ir neperžengiau
slenksčio?
35 Kas man suteiks klausytoją, kad pagei-
davimą mano Visagalis išgirstų
ir tas, kuris teisia, knygą parašytų,
36 idant neščiau ant savo žasto ją ir vai-
nikuočiau ja lyg karūna sau
galvą;
37 tą knygą, pas Jį keliaudamas, aš
skaitiečiau garsiai ir lyg kokiam kunigaikščiui
įteikčiau!..
38 Jeigu prieš mane žemė mano šaukia,
o su jąja vagos jos raudoja,
39 jei jos vaisius suvalgiau neužmokė-

jęs arba širdis žemdirbiams jos uždaviau
skaudžiai,
40 teužauga vienos kryklės man — ne kviečiai ir
tiktai gailiai — ne miežiai".
Čia baigės Jobo kalba.

XXXII

1 O toliau[47], kai liovės jau trys šie vyrai prieš-
tarauti Jobui, nes teisus ir kalti-
namas jautės,
2 ėmė gyslose kunkuliuoti kraujas iš apmaudo
Barachelio sūnui Elihui, buziečiui
iš Ramo giminės.
Piktybė prieš Jobą jam kaupės nuo to, kad
teisus prieš Aukščiausią savo nelaimėj
jaučias.
3 Kaitino kraują jaunam prieš draugus jo niršu-
lys ne mažiau užtai, kad, neradę
įtikimai ko pasisakyti, Jobą
puolė, pasmerkdami tiktai.
4 Elihus laukė, kol kiti pabaigs, ir klau-
sė sau, užtai, kad jį laikė jauniausiu tar-
pe vyrijos.
5 Galiausiai pamatęs, kad draugui
atšauti jie nebegali, jis širdijos
kuo karščiausiai.
6 Atsakydamas buzietis Elihus, Barachelio
sūnus, pasakė:
„Amžiumi esu jaunesnis, o jūs gi —
vyresni.
Užtat aš bijojau nuleidęs galvą
pasakyti jums savo nuomonę...
7 Nors tikėjausi amžių vyresnį
prakalbėsiant ir metų didelį skaičių
išminties pamokysiant!..
8 Bet iš dvasios suprantam, matau, Visagalio
ir per įkvėpimą iš paties Aukščiausio i-

mam susigaudyti! —
9 Metai neprideda aumens nei žmogaus neišaukština išmanymu.
10 Tad ir prabilsiu, manęs klausykit, parodysiu jums, kas jauno žmogaus protauta šiuo klausimu...
11 Mat stebėjau jūsų kalbas, klausiausi
jūsų išminties, kol tarpusavyje jūs
kalbomis išsiginčijote,
12 kol laikės viltis, kad štai vis dėlto randate,
ką pasakyti.
Bet, matau, nėra tarp jūsų to, kas gali
įkaltinti Jobą ir į jo kalbas atsakyti.
13 Užtai nesakykite: „Mes išmintį atradome: Dievas, o ne žmogus jo atsisakė".
14 Man jis gi netarė nieko, tačiau ašai jam
atsakysiu ne taip, kaip kad anksčiau šit patys;
15 jie išsigando, nebeatsakė jam daugiau ir aiškinimų atsisakė.
16 Taigi, nors laukiau, bet nekalbėjo daugiau
jie, stovėjo ir jam nebeatsakinėjo nieko.
17 Atsakysiu ir ašen savo dalį ir
parodysiu savą žinojimą.
18 Mat esu pilnas kalbų, ir iš vidaus mane spaudžia dvasia manoji.
19 Štai mano viduriai lyg jaunas vynas be
angos, kuris susprogdina naujutėlaičius
butelius.
20 Tarsiu ir atsikvapstysiu truputį, praversiu savąsias lūpas ir atsakysiu.
21 Neatsižvelgsiu į asmenį vyro ir žmogaus
prie Viešpaties nestatysiu,
22 nes nežinau, kiek liko man gyventi ir
po kiek laiko teks man pas Jį keliauti.

XXXIII

1 Taigi, Jobai, klausyk mano žodžių ir į visas kalbas manąsias įsiklausyk!
2 Štai aš pravėriau savo lūpas: liežuvis mano tekalba burnoje mano!
3 Iš mano tyros širdies kils manos kalbos,
ir lūpos mano kalbės nuomonę
nekaltą.
4 Kvapas Aukščiausio mane sukūrė, ir alsavimas
Visagalio atgaivino mane.
5 Jei gali, atsakyk man ir stokis
priešais maną veidą!
6 Štai mane, kaip ir tave, sukūrė Dievas,
ir iš to paties molio aš padarytas
taipogi.
7 Tačiau te keistybė mana tavęs
negąsdina, ir žodžiai manieji tenebūna
tau per sunkūs;
8 taigi kalbėjai mano ausyse, ir balsą
išgirdau tavo žodžių:
9 „Tyras ašen esu ir be prasižengimo,
nesuteptas, ir nėra neteisybės
many!
10 Prašymai bausti mane kilo, užtat Jis gi
ir palaikė mane savo priešu.
11 Siekšte surakino kojas mano ir prižiūrėjo visus takus mano“.
12 Štai tie žodžiai, kuriais teisybei nusikaltai.
Atsakysiu tau, kadangi Dievas už žmogų
didesnis...
13 Gal tu su Juo bylinėjies, kad tau
ne į visus žodžius atsakymą davė?
14 Kartą Dievas pasako ir dar kartą to
pat dalyko nekartoja.
15 Regėjime naktiniam, kai guoly
ima sapnas nelaisvėn žmones ir
tie lovose sau ilsisi,
16 per įmygį mokymą aiškina, išduoda

didžiausias paslaptis Visagalis,
17 kad atbaustų žmogų nuo to, ką dirba,
ir jį iš puikybės išlaisvintų,
18 traukdamas sielą žmogaus nuo pagedimo ir gy-
vybę jo, kad nepražūtų nuo
kalavijo.
19 Vargina raižuliu taipogi jį guo-
lyje ir kaulus visus jo džio-
vina,
20 ir ne po ilgo, anksčiau miela, apkarsta duona vyrui,
ir širdį nebegardūs kąsniai pykina nelaimin-
gajam.—
21 Žmogus išeis iš kūno, ir kaulai, buvę po
audiniu, apsinuogins.
22 Prie pagedimo priartės jo siela, ir
jo gyvybė tekabos ant plauko.
23 Jei tuokart iš dangaus palydų bent vienas
žmogų užtartų ir tuo laiduotų aukštai
už jo nekaltybę,
24 Jis nebaus žmogaus, tik ištars: „Iš vargo ištrauk, ir
tegu nenužengia jisai į sugedimą:
radau, už ką gailauti vargetos,
25 nes kūnas jo per kentėjimus sunyko;
tesugrįžta į savo jaunystės
dienas!“
26 Paprašys jis Aukščiausio ir malonės sulauks di-
džiausios, į Aukščiausio veidą žiūrės spindakiuodamas,
ir gaus nelaimėlis išganymą tuokart,
27 žiūrės jis į žmones ir sakys: „Nusidėjau ir
tikrai prasižengiau, ir, ko buvau vertas, ne-
atsiėmiau“.
28 Jis išvadavo sielą savo, kad į pražūtį
nenueitų, bet šviesą gyvas ma-
tytų.
29 Daug kam štai taip, pakaitomis, Aukščiausias
išbandymus tris paskiria,
30 apsaugoti sielas nelaimėlių nuo
sugedimo ir gyvųjų šviesa apšviesti geidau-
damas.

31 Paskirk man dėmesio, Jobai, ir manęs paklausyk,
ir patylėk, kol aš kalbėsiu.
32 Jei tu turi ką pasakyti, ne-
gaišęs tark ir aiškink: noriu, kad tu
pasirodytum teisingas.
33 Jei ne — klausyk manęs ir patylėk, ir aš
išminties tave pamokinsiu".

XXXIV

1 Taigi Elihus tęsdamas štai
ką pasakė:
2 „Klausykitės manos kalbos, galvotieji! Ak, iš-
minčiai, nepraleiskit jos!
3 Mat žodžius ausis mėgina, ir gomurys iš
skonio valgį atskiria.
4 Tad patys apsisvarstykim daiktus, ir patys tai
nustatykim, kas geriausia,
5 nes pasakė Jobas: „Esu teisus",— ir: „Man gi
Aukščiausias nedaro teisybės.
6 Aš neteisingu sau laikau sprendimą dan-
gaus; sopulinga strėlė manoji be jokios
nuodėmės".
7 Kas gi vyras, kaip Jobas, kuris geria
patyčias tarsi vandenį,
8 kuris težingsniuoja su darančiais nusi-
kaltimą, tevaikšto su tikrais nedo-
rėliais?
9 Mat pasakė: „Nepatiks žmogus Aukščiausiam,
net jei jisai bėgtų su Juo!"
10 Tad, išmanūs vyrai, klausykit manęs!
Te nuo Aukščiausio atsitolina nedorumas ir nuo
Visagalio — neteisybė!
11 Nes Jisai atlygins už darbus žmogui ir atiduos
kiekvienam pagal jo kelius.
12 Mat nebaus Aukščiausias neužpelnytai;
ir Visagalis nesugriaus
teisybės...

13 Ką gi kitą Jis pastatė virš žemės
ir ką paskyrė viršininku pasaulio, kurį
sukūrė?
14 Jeigu širdį Jis nukreips į jį, kvapą jo ir
alsavimą pas save atšauks,
15 bematant pragaiš jo visas kūnas, ir žmogus į
pelenus pavirs.
16 Tad jeigu aumenį turi, klausyk, kas
sakoma, ir dėmėkis balsą žodžių
mano!
17—Argi tas, kuris pats nepakelia tei-
18 sybės, gydo? Kam tu šitaip kaltini tei-
siausiąjį, kuris tepasako
karaliui: „Atsimetėli!", kunigaikščiui:
„Nelabėli!"?!
19 Kuris nepriima kunigaikščių asmenio
ir nepaiso didiko, kelian-
čio bylą prieš neturtėlį?!
Nes pasauly visa iš rankos stojo Aukš-
čiausio.
20 Nuogalūnės sulauks, kai stos pusiaunaktis, žmonės,
ir galuos be gailesčio juos Visagalis,
ir novys net galingiausią lyg netyčia,
21 nes iš viršaus žmonių kelius Jo akys regi ir
jų visus žingsnius Jis pastebi.
22 Nėra tamsybių ir nėra mirties še-
šėlio, kur pasislėptų tie, kurie
daro nusikaltimą.
23 Nes tatai ne pagal žmogaus
išgales — teismautis pas Aukščiausią
atvykti!
24 Aibes galuos Jis negailestingai ir ki-
tus stovėti paleis jų vietoj.
25 Mat Jisai jų darbus pažino ir todėl
užves naktį, ir jie bus pražudyti.
26 Lyg nedorėlius juos persmeigė prie
liudininkų,
27 kas ėmė sau ir tarsi juokais nuo dangaus atsi-

traukė, nė Jo visų kelių sugaudyti
negesavo,
28 kad ir vargaliaus riksmas pas Aukščiausią per tai
nukeliautų ir Jis išgirstų balsą betur-
čių.
29 Kas Aukščiausiam priekaištaus, kad rimdo pats
taika pasaulį?
Kai Jis paslėps veidą, ar bus toks,
kurs pamatys Jį ar virš tautos,
ar virš visos žmonijos?
30 Kad valdyti skirs veidmainį? — Tai nelaimė
žmonėms už nuodėmes!
31 Tad kadangi ašen kalbėjau į Dievą,
tau taipogi to nedrausiu.
32 Kad suklydau, paaiškink, o kad neteisybę
kalbėjau, to daugiau nedarysiu.
33 Gal iš tavęs jos laukia Aukščiausias, kad taip
nepakeli pats to? —
Anksčiau nei kad aš gi leidais priekaištauti.
Jei ką žinai geriau, pasakyk man!
34 Man te išmintingieji kalba vyrai, o
vyras išmintingas — teklauso manęs! —
35 Mat Jobas kalbėjo paikai, ir žodžiuose jo
neskamba mokymas.
36 Tėve mano, tebūna Jobas ligi pat ga-
lo bandomas, kad nepaliktum be atpildo žmonėse nusi-
kaltimo!
37 Mat pridėjo jis prie nuodėmių savo piktžo-
džiavimą.
Tarp mūsų šiuotarp jis tebūna traminamas, o
tuokart teisman savo kalbomis jisai te-
vadina Aukščiausią!“

XXXV

1 Taigi Elihus vėl štai ką
kalbėjo:
2 „Argi tau teisinga atrodo mintis ta-
voji, kad sakai: „Esu už Dievą teisesnis“?

3 Juk pats sakei, kad nepatinka tau, kas yra
teisinga, arba kas tau darbo, jeigu aš
nusidėsiu.
4 Taigi ašai tau atsakysiu į tavo kal-
bas ir podraug su tavim — bičiuliams.
5 Žvelk į dangų! Įsižiūrėk ir pamatyk
erdvynus, kurie aukščiau už tave!
6 Jei nusidėsi, kuo Jam pakenksi, o jei
nusikaltimą savo ant nusikaltimo krau-
si, tai ką padarysi prieš Jįjį?
7 Na, o jei būsi teisus, ką Jam dovanosi,
ir ką Jis gaus iš rankos tavo?
8 Žmogui, panašiam į tave, tu padarai nu-
sikalsdamas žalą, ir sūnui žmogaus teisingu-
mu savuoju tu padedi.
9 Jie aimanuos dėl daugybės
prispaudėjų ir aikčios dėl
valdovų rankos stiprybės,
10 bet nė vienas nešauks: „Kur Aukščiausias, sukūręs mane, per
ką ausys girdi nakčia dainą,
11 kas moko mus daugiau nei gyvulius žemės,
išlavina mus daugiau nei paukščius padangių?“
12 Taip jie vadins, o neišklausys Jisai
per nenaudėlių puikybę.
13 Taigi ne tuščiai išklausys Dievas, ir Visa-
galis kiekvieno bylą iš-
nagrinės.
14 Tu gi, užuot sakęs: „Jisai nemato!“ — vis
viena teisk save Jo akivaizdoj ir lauk Aukščiausio!
15 Mat dabar dar nerodo rūstybės savo
ir už nuodėmę smarkiai nebaudžia.
16 Taigi Jobas tuščiai pravėrė savo lūpas ir
žodžių padaugino be išmanymo“.

XXXVI

1 Pridėdamas Elihus pasakė
štai ką:

2 „Jobai, pakęsk truputį mane, ir pasakysiu tau, nes
dar turiu ką pasakyti už
Dievą.
3 Mokymą savo aš pakartosiu iš pradžių
ir įrodysiu, kad mano kūrėjas
teisus.
4 Iš tikrųjų be melagystės bus manos
kalbos, ir tobulas mokslas bus tau
rodomas.
5 Neatmena Aukščiausias galingųjų, nes ir pats y-
ra šitoks,
6 bet negelbsti nedorėlių ir daro ne-
turtėliams teisybę.
7 Akių nuo teisuolio jis neatitraukia ir į sostą
karalius pasodina per amžius, ir jie
išaukštinami būna.
8 Jei grandinėmis bus sukaustyti ar neturtystės
pančiais surišti,
9 išskaičiuos Jisai jų darbus ir nuodėmes jų,
kadangi buvo smurtininkai.
10 Jų ausis taip pat atidengs, kad nevaimėlius
perspėtų, ir skelbaus jiems, kad atgrasintų
nuo nusikaltimų.
11 Kad į sakoma įsiklausys ir įsijaus,
dienas skaičiuos jie palaimos, ir gyriaus
bus pilni metai jų.
12 O kad nepaisys sakomo, nuo kardo
gaus mirti ir sau kvailybėje
ras pragaištį.
13 Viltaviliai ir klastingieji pagaižą
Dievui kelia, tik jie nešauks, nors ir
bus surakinti;
14 ir per audrą pasimirs jų sielos, ir gyveni-
mas jų pragaiš tarp ištaigos sugadintų.
15 Jis gelbės neturtėlį iš suvaržymo jo ir a-
tidarys kančioje jo ausį.
16 Taigi išgelbės tave iš siauros
dantskylės it raisto kiaurymės,
kur juo erdviau.

Gausi ramus iš naujo duotę savo, tau-
ko kaupiną.
17 Kaip nupuolėlis tu kaltinamas esi, ir tau
taikytis su šiuo nuosprendžiu patariu.
18 Te tavęs tad pyktis neapima taip, kad kitą pa-
spaustumei, ir tenepalenkia tavęs
daugybė dovanų!
19 Negaišk, išsivaduok iš savos puikybės,
nepriverstas sielvarto ir visų galingųjų
jėgomis!
20 Netrauk prie savęs nakties, į kurią įeina
tauta po tautos!
21 Vyre! Nesiartink prie nusikaltimo iš
naujo! O tą, žmogau, darai, nors baudžiamas...
22 Žvelk, Aukščiausiam priklauso neišmatuojamos galios;
visus Aukščiausias pralenkė įstatymdavystėje.
23 Kur vaikšto Teisdarys, gal kas paseks, ir
gal tau Jį kaltinti: „Padarei, Aukščiausias, neteisy-
bę"?!
24 Atmink, kad nežinai darbų Aukščiausio, ką
dainiai taip daug dainavo! —
25 Mato žmonės visi Aukščiausią, tik kiek-
vienas iš toli Jį mato.
26 Štai Aukščiausias didis, mūsų žinojimą
viršija, skaičius Jo metų mums
neaprėpiamas.
27 Lietaus lašus Jis neša ir palieja ban-
gus, panašius į sūkurius.
28 Jie pliaupia iš debesų, kurie
viską iš viršaus apgaubia.
29—O kad debesim paskliautę norėtų visą
30 lyg skraistėm užkloti, kad iš aukštybių ruoš-
tųs žaibuoti griausdamas —
ištisas vandenynas būt gaužiamas.
31 Per tai tautai nuostatus teikia, o draug ir
gausiai duonos mirtingiesiems...
32 Ir žibinį paslepia delnuos, ir paliepia,
kad iš naujo žaibuotų paskliautėje.

33 Jis praneša apie jį draugui savo, kad tai —
Jo nuosavybė ir kad jis gali prie jos
prisiartinti.

XXXVII

1 Štai dėl ko širdis man taip kraupo, kad
iš baimės į kulnis nupuolė.
2 Klausykite, kaip baisiai, kai Jisai prabyla,
gaudžia, kaip baido ir baimina balsas tas Aukš-
čiausio!
3 Jo vyzdžiai praskrodžia plačią padangę, su-
žėruoja liepsna kraštuos toliausiuos pasau-
lio,
4 ir griausmas tuokart ataidi, ir galingas aidas
perkūnuoja — neduota
tiktai Jo atrasti, nors balsą Jo
išgirdai gaudžiant.
5 Nuostabiai griaudi nuo žodžio Visagalio, ku-
ris daro didžių ir neištiriamų dalykų.
6 Jis sniegui kristi ant žemės į-
sako ir žiemos liūtims, ir bangui
galybės savo.
7 Jis visų žmonių delnuose pažy-
mi, kad kiekvienas žinotų darbus savo.
8 Įžengs žvėris į olą ir
savo urve tūnos.
9 Iš pietų audra atkeliauja,
iš šiaurės — šaltis.
10 Ledas randas, Aukščiausiam pučiant, ir vėl iš-
silieja plačiausi vandenys.
11 Javai debesų pageidauja, ir debesys
žeria šviesą savo.
12 Jie plaukia ratu, kad ir kur juos
valia vairuojančiojo
veda,—
prie kiekvieno daikto, kur tik Jisai
ant žemės paviršiaus įsakė,

13 ar tik virš ruožo mažo, ar virš didžiausių plotų krašto,
ar galop virš gailinamos pagairės ki-
tos Aukščiausio nuosprendžiu atsiranda.
14 Įsiklausyk į šitai, Jobai, stokis ir žiūrėk į
stebuklus Aukščiausio!
15 Gal žinai, kada prisakė
Dievas liūtims parodyti šviesą
debesyno savo?
16 Gal žinai didžius debesų takus ir
turi tobuliausią žinojimą?
17 Ko gi po apsiaustu, rodos, kaista liemuo,
nors pietys nustojo seniausiai pūsti?
18 Patsai gal su Aukščiausiu dangų sutvė-
rei, kuris taip tvirtas yra, lyg nulietas
iš vario?!
19 Tad jau paaiškink, ką sakyti Jam: matai,
patys tamsybėse skęstame.
20 Kas praneš Aukščiausiam, ką sakau tau? — O kad Jam
ir bus pasakęs, žmogus bus prarytas!
21 Šviesos nemato žmonės: debesys žiburį
skaistų užstoja; tačiau ši vėtra juos
pavys nuo saulės.
22 Tviska pašvaiščių auksu šiaurė, ir į Dievą
išgąstingas pagarbinimas eina.
23 Jo vertai suieškoti negalime.
Jis nepasiduoda žmogaus nusakomas; Jo
galia — ne žmogaus, ir teisybė Jo — taipogi.
24 Tad ir išsigąs prieš Jį vyrai, ir nedrįs
į Jį žiūrėti visi, kurie sau
patiems atrodo išmintingi!“

XXXVIII

1 Atsakydamas Viešpats Jobui iš
viesulo tarė:
2 „Kas yra tasai, kuris pamokymus apgaubia
kalbomis be išmonės?
3 Tad juoskis kaip vyras strėnas savo[48] ir at-

sakyk į klausimus, kai aš tardysiu.
4 Kur, žmogau, tu buvai, kai grin-
džiau pasauliui pamatą? — Kad protin-
gas, papasakok!
5 Kas saiką išmatuoti sausumoms laikė?
Ir kas pasaulį ruožu aklinai apve-
dė?
6 Kuo po juo sijos ir statramsčiai pasirėmė?
Ir kas gi kampą tvirtino akmeniu
pasauliui?
7 Kai jau žvaigždynai ankstų rytmetį mane
garbino ir visi sūnūs ratavo Aukščiausiam,
8 kas krantuos sulaikė jūrą, kada
ji plūdo tartum išeidama iš
įsčių?
9 Į skraistę iš juodymių dangaus su-
gaubęs ir marias į miglas tarytum gimu-
lį vystyklan susaistęs, ap-
10 kraštavau marias pasaulio ir saugiau užkai-
šiojau skliaustėm ir kaišymėm,
11 pasakęs: „Kuo vanduo skliaustomas, nūnai dau-
giau neviršysi, ir tavo bangos to-
liau nešoks šio ruožo".
12 Kol gyvenai, gal duodavai į-
sakymus nuobrėškai ar kitada rikiavai, kur
aušrai aušti?
13 Gal, pasigavęs už nuošalių pasaulį[49], daug
nenaudėlių — jas pakratęs — iškraustei? —
14 Jis atsinaujins[50] lyg molis po įspaudo; dra-
bužis, dažomas iš naujo.
15 Ir nenaudėliams bus atimta jų šviesa, ir grasi-
nančiųjų gniaužtas bus sulaužtas.
16 Gal nusikraustei ligi jūros gil-
versmių ir po mariomis bedugnėse vaikš-
tinėjai?
17 Argi atvertos tau durys į
mirtį, ar vartus šešėliuotus regėjai?
18 Argi apžiūrėjai platybes pa-
saulio?

Man, Visagaliui, patsai paaiškink, jei gali,
19 kur lindynė šviesos ir tamsenybės kur
laikos, kad
20 vestumei bet ką prie jo ribų
ir kad suprastumei jo namų
takus.
21 Juk jau tada žinojai, kad gimsi,
ir nuvokei skaičių dienų savo.
22 Gal prasibrauti tau į sniego san-
dėlį ar klėtį piktledžių Visa-
galio,
23 ką aš supyliau nedraugo laikui ir
karo juodmečiui saugau?
24 Kuriuo keliu barstoma šviesa ir karštis
dalinamas viršum pasaulio?
25 Kas audrai įsismarkavusiai barą
duoda, pavaro griaustinį per kelią
26 žemės, kur žmogaus nė ženklo, lais-
tyti arba pliaupti po išjuodusias dyk-
vietes be gyvybės,
27 atkampiausius pašalius paprigirdyti,
žaliuoti ten augmenis pašaukti?
28 Kas gi yra bango tėvas ir kas rasos
lašus pagimdė?
29 Kieno įsčiose išaugo ledynė, ir
ledą iš dangaus kas pagimdė?
30 Tampa it akmuo vandenų paviršius, ir
virsta pravaro paviršius į
akmenį.
31 Gal nusituoksi, kaip į draugę suriš-
ti Tauro sietyną, Arktūro maz-
guotą raištį kaip atraizgyti?
32 Gal tu išvesi Aušrinę į paskliau-
tę laiku ir pribausi laiku Vakarę virš
žemės sūnų patekėti?
33 Gal žinai, kuo laikos dangus, ir tvarkai
sulig ryšiais dangaus ir pasaulį?
34 Gal ir debesy tu paaukštinsi gaidą
duoto tau balso ir pradingsi po srautais lietaus?

35 Gal žaibams žaibuoti įsakysi, ir
parkeliaus jie, ir tars: „Tavęsp sugrįžome"?
36 Kas išmintį žmogui paširdyje į-
sodino arba kas gaidžiui įdavė su-
sigaudymą?
37 Kas gi nusakė padangių tvarką,
ir jų sutartinę kas apmalšti pri-
vertė,
38 kada biro dulkės į žemę
ir akmenys susispaudė?
39 Gal tu liūtei sumedžiosi grobį ir
peralkį jauniklių jos numalšinsi,
40 kol jie guli oloj ar užuolan-
doje ko sau tyko?
41 Kas palesti varnui ką parūpina,
kai varniukai jo į Aukščiausią šaukias
ir naršo šen bei ten, nes lesti netu-
ri?

XXXIX

1 Gal žinai, kada uolynuos turi-
si ožka, ir apsivaikuojant el-
nę gal stebėjai?
2 Apskaičiavai gal mėnesį jų pradėji-
mo ir laiką jų gimdymo skyrei? —
3 Jos susiriečia dėl vaisiaus ir bliūvauja,
lig apsivaikuoja.
4 Jų jaunikliai motinas palieka, leidžias ga-
nyklosna, iškeliauja ir nebesu-
grįžta prie jų.
5 Kas paleido laisvą onagrą, ir jo pan-
čius taip pat kas atsaistė? —
6 Jam daviau namus negyvenamoj vietoj ir pa-
lapinę druskožemių plotuos suteikiau.
7 Ir niekina jis miesto grūstį,
ir rėkiančio vežėjo negirdi,
8 o dairos po kalnus savo ganyklų

ir žaliuojančių plotų sau ieško.
9 Ar norės raganosis patarnauti tau ir
pasiliks prie taviškių ėdžių nakčiai?
10 Argi pakinkytumei raganosį pa-
arėti lauką savo ir pridurmais
klonių trupinti grumstus?
11 Argi stiprybe didžiule jo galėtum
pasikliauti ir argi tam patikėtum gyvuliui
darbus savo?
12 Argi būsi tikras, kad jis surinks vi-
sutėlį derlių ir grendyman tavo per-
gabens?
13 Išvaizda gi stručio sparnas panašus į
gužučio sparnus ar vanago.
14 Vos tik kiaušinius jis palieka kur ant žemės,
tai argi tada dulkėse patsai juos sušildai? —
15 O užmiršta, nes ar koja juos sudaužo,
ar žvėrys sumindo ant lauko.
16 Šiurkštus savo vaikams, sakytum ne jo
būtų; vargo be naudos, neraginamas jokios
baimės.
17 Mat jį Aukščiausias, skirdamas išmintį, pamiršo
ir proto nedavė susigaudyti.
18 Ištikus bėdai, jis sparnus viršun tik iške-
lia; žirgui ir raitininkui jis padaro
gėdą.
19 Argi stiprybės žirgui dovanosi
arba žvengimu jo kaklą apgaubsi?
20 Argi tu pakelsi jį į orą lyg
skėrį? Baimė — jo šnervių pati didybė.—
21 Rausia žemę kanopa, pašoka smagiai
ir į ginkluotus tiesiai nubėga.
22 Gandos nepažįsta, nuo kardo nesuka.
23 Jam ant nugaros skimbčios saidokas ir virpčios
skydas su ietimi.
24 Siaučia, putojas, siurbia žemę ir
gaudžiančio rago kvietimo negirdi.
25 Vos tik išgirs jis trimitą, ištars: „Aha!"
Karą ir vadų paraginimą, ir riksmus

kariuomenės jis užuodžia tolybėse.
26 Gal per išmintį tavąją dengiasi
vanagas plunksnomis ir piečiui sparną sa-
vąjį tiesia?
27 Argi sulig įsakymu tavuoju iš-
kils ir aukštybėse lizdą kraus ere-
lis? —
28 Uolynuos glaudžiasi ir gyvena viršū-
nėse neprieinamose bei uolose sta-
čiausiose.
29 Maisto iš aukštai jis dairos, iš tolybių
akys jo pastebi grobinį.
30 Kraują laižo jo paukštyčiai; kad ir kaip to-
li bus maita, iš karto prie jos pripuola".
31 Ir pridėjo Viešpats, ir pasakė Jobui
dar:
32 „Argi tas, kuris su Aukščiausiu
teismaujas, nusiramina
taip lengvai? Kas Visagalį kaltina,
privalo Jam atsakyti".
33 O Jobas Jam atsakydamas tarė:
34 „Ką Tau beatsakysiu aš, kursai be gal-
vos skundžiaus?
Ranką savo dėsiu ant burnos sau.
35 O, kad nebūčiau dėstęs, ką pasakiau
pirmiausia, o ką — jau vėliau, prie to ne-
begrįšiu".

XL

1 Atsakydamas Viešpats Jobui iš
viesulo tarė:
2 „Tad juoskis kaip vyras[51] strėnas savo ir at-
sakyk į klausimus, kai aš tardysiu.
3 Argi nuosprendį mano paversi negalio-
jančiu ir mane pasmerksi, kad save
išteisintum?
4 Gal turi kaip Viešpaties tokią ranką, o gal

balsą tokį kaip Dievo?
5 Grožiu save apsupk ir pasinašink į
aukštybes, prakilnus pasidaryk ir apsitaisyk
gražiais drabužiais!
6 Nubausk išdidžiuosius rūstybe savo ir pa-
žemink su panieka visus pasi-
pūtėlius!
7 Žvelk į visus išdidžiuosius ir parblokšk lig
vieno, sutrink ir nedorėlius kiekvieno vietoj!
8 Paslėpk po dulkėmis juos krūvoje, o jų vei-
dus griovyje panardink kuo giliausiame!
9 Tada aš patikėsiu, kad tave dešinė
tavoji išgelbės!
10 Štai begemotas[52], kurį sukūriau su
tavim kartu; jis minta šienu kaip jautis.
11 Begemoto stiprybė jo strėnose, ir pa-
jėgos padaro to po bamba pilvo slypi.
12 Jis tiesia savo uodegą lyg ked-
rą; susipynusios gyslos jojo pa-
slėpsniuose.
13 Kaulai jo sakytum vamzdžiai variniai, o kremzlė be-
gemoto — lyg virbai geležiniai.
14 Pats jis — pirmapradė kelių Aukščiausio, kurs
jį sukūrė, kalaviją jam prikabino[53].
15 Jam taiso daug žolės kalnai, ir
žvėrys laukiniai ten šėliojas.
16 Paunksny miega, pasislėpęs nendrėse
ir vietose podrėgnėse.
17 Šešėliai kloja jo šešėlį, ir
šaltinio gluosniai aplinkui jį stovi.
18 Štai kad ir išgers jis upę, nesistebės,
pasitikėjimo kupinas, nors tekėtų
Jordanas jam į burną.
19 Akivaizdoj jo paties jį lyg su meškere gaudys
ir su mietais vertinai jam pervers šnerves.
20 Ar galėsi kabliu Leviataną ištrauk-
ti, virve surišti jo liežuvį?
21 Argi jam į šnerves įtaisydinsi
žiedą, arba vąšą įkabinsi tu jam į

žiauną?
22 Gal jis pasigailėti ilgai mels, o
gal prašys tavęs su ašarom?
23 Argi jis sudarys su tavim sutartį,
ir įsigysi amžiną sau vergą?
24 Argi su juo pažaisi tarsi su paukščiu ir
jį pririši tarnaitėms savo?
25 Ar jį bičiuliai pjaustys, ir argi prekybi-
ninkai jį dalinsis?
26 Argi pripildysi odos jo tinklus, o
gal į skiaurę žuvims sutalpinsi tu galvą?
27 Ranką savo pakelk virš jo: neuž-
miršk kovos ir daugiau netark nė žodžio.
28 Štai viltis jo apgauli pasirodys, ir vi-
sų bus akivaizdoje jis parverstas.

XLI

1 Aš jojo neerzinsiu kaip koks beširdis,
nes kas pasipriešinti gali povyzai mano?
2 Kas pirmas davė man, kad atgal jam duočiau?
Visa, kas po dangum, yra mano!
3 Aš jo negailinsiu nei dėl galingų,
nei dėlei maldaujamų prašymų.
4 Kas gi paviršių apdangalo jo bent pravėrė
ar į vidurį jo nasrų kada įėjo?
5 Gal kas nors pravers vartus jo povyzos? — O
muša bauguliu ratas jo ilčių!
6 Kūnas jo visas, tarsi skydai išlydyti, iš
žvynų sukaltas susispaudžiančių.
7 Vienas kito jie laikosi, kad nė menkiausias
dvelksnys nepateks pro jų tarpą.
8 Vienas kito įsikabins ir laikysis taip,
kad niekad neišsiskirtų.
9 Nusičiaudėjus jam ugnis pažyra, jo
akys aušros vokus iš požvilgio primena.
10 Iš jo nasrų žibintai pasirodo[54] lyg deg-
lai, liepsnojantys skaisčiai.

11 Pro nosies angas pasirodo dūmai lyg
užkaisto ir užvirusio puodo.
12 Degti anglis alsavimas jo priverčia, ir
veržiasi lauk liepsna per jo žiomenis.
13 Ant jojo kaklo galybė įsigyvens, ir jo
povyzos prieky keliaus neturtystė.
14 Tarp savęs taip susijusios jo kūno dalys,
kad, jei puls ant jo žaibai, nė nepajudės
iš vietos jokia dalelė.
15 Širdis jo taps kaip akmuo kieta ir su-
tvirtės nelyginant priekalas kalvių.
16 Kai viršun iškils, pasiuntiniai net krūptels
ir išgąsdinti švarinsis.
17 Kai kalavijas į jį pataikys, nei pat-
sai atsilaiko, nei ietis ar
koks šarvas,
18 nes prieš jį atrodo lyg šiaudai geležis ir
sakytum medžio puvena — varis.
19 Neprivers jo bėgti šalin joks lankininkas;
akmenys laidynės ant jo pavirto šiaudais.
20 Tarsi šiaudas jam pasirodys kūjis; jis
nusišaipys tik, atšvilpus iečiai.
21 Po juo ir saulės bus spinduliai, ir auksą po sa-
vim jis klos lyg purvą.
22 Privers kunkuliuoti tarytum katilą jū-
ros gelmę; judins, tarsi burbuliuo-
tų tepalas.
23 Švies laukkelis jam už nugaros, ir bedugnė
atrodys tarsi pasenėjus.
24 Nėr visam pasauly jėgos, kuri
bent prilygtų tam, kas sutvertas, kad nebijo-
tų ničnieko.
25 Visa, kas aukšta, mato.
Jis yra karalius virš visų sūnų pui-
kybėje“.

XLII

1 Atsakydamas Jobas Viešpačiui tarė:
2 „Aš žinau, kad viską gali, kad joks nuo Tavęs kės-
las nepasislepia.
3 Kas gi tas, kuris slepia sumanymą,
neturėdamas mokslo?
Taigi aš neišmintingai kalbėjau — ir tatai,
kas virš saiko pranoksta susigaudymą
mano.
4 Tu klausyk, ir kalbėsiu, pasiteirausiu, ir ma-
ne pamokyk.
5 Apie Tave išgirdau kalbas, o nūngi
regi akis mana Tave.
6 Užtai dabar aš liudiju pats prieš save ir
atgailauju pelenuose aš ir dulkėse".
7 O paskui, kai pasakė Viešpats
jau šiuos žodžius Jobui,
tarė Elifazui temaniečiui:
„Pakilo rūstybė mano prieš patį ir du bi-
čiulius tavuosius,
nes nepakalbėjot teisybės mano a-
kivaizdoj, kaip vergas mano Jobas.
8 Taigi nusipirkite sau septynis jaučius ir
septynis avinus
ir eikit pas vergą mano Jobą, ir
deginkit auką už save.
O Jobas, vergas mano, už jus kalbės
maldą.
Povyzai jo aš būsiu palankus, kad jums nebūtų
įskaityta kvailystė, nes
man nė vienas teisingų žodžių nekalbėjot,
kaip kad vergas mano Jobas".
9 Pasitraukė tad Elifazas temanietis, Bil-
dadas suhietis ir Sofaras nama-
tietis
ir padarė, kaip Visagalio žodyje jiems
buvo sakoma, ir Viešpats buvo palankus
povyzai Jobo.

10 Viešpats taipogi atsižvelgė į
atgailavimą Jobo, kai meldės šis už
bičiulius savuosius,
ir davė Viešpats iš naujo visko,
kas priklausė Jobui, dvigubai.
11 Ir, maža to, vėl atlankė jį visi
jo broliai su seserim jo visom ir žmonės vi-
si, kurie tik jį anksčiau pažino,
ir pasivalgė su juo kartu namuose
jo duonos,
ir galvomis visi dėl jo lingavo, ir ap-
gailėjo jie Jobą dėl visų blogybių,
ką Visagalis jam iš viršaus paskyrė.
Ir kiekvienas jam padovanojo avį
vieną ir auksinį auskarą vieną.
12 Viešpats laimino gyvenimo pabai-
gą jam dar labiau nei pačią jo pradžią.
Ir radosi jam jau keturiolika tūkstančių
avių ir šeši tūkstančiai kupranugarių, ir
tūkstantis jungų jaučių, ir tūkstantis asilių.
13 Ir radosi jam sūnų septynetas ir dukterys trys.
14 Pavadino vieną iš jų vardu Diena, ki-
tą — vardu Kasija, o trečią duk-
terį — Stibio ragas.
15 Ir neatsirado moterų,
gražesnių negu kad dukterys Jobo, visame
pasauly.
16 Ir gyveno Jobas po to šimtą
keturiasdešimt metų,
ir sūnus savo regėjo, ir sūnus sūnų
savo — ligi pat ketvirtosios
kartos.
Ir mirė pasenęs ir pilnas dienų.

Baigėsi Jobo knyga

Ekleziastas

I

1 Žodžiai Ekleziasto[1], sūnaus Dovydo, karaliaus
Jeruzalėje.
2 Tuštybių tuštybė, tarė Ekleziastas,
tuštybių tuštybė, visa — tuštybė.
3 Kas gi daugiau lieka žmogui iš viso
darbo, kurį nudirba po saule?
4 Karta nueina ir karta ateina,
o žemė amžių amžiais yra.
5—Pateka saulė ir leidžiasi, sugrįžta į sa-
6 vo buveinę, iš
kur jai patekėti; per pietus atkil-
damas į vakarus nukeliauja
vėjas ir, aplink apibėgęs pasaulį, grįž-
ta, kur jau sūkuriavo išbėgti ketindamas.
7 Visos upės bėga į jūrą, ir jūra
neišsilieja:
upės grįžta, iš kur
ištekėjusios, kad vėl tekėtų.
8 Visa sunku. Negali šito paaiškinti
žodžiais žmogus;
jo akis matydama nepasisotina,
ir ausies nepripildo garsai.
9 Kas yra tai, kas buvo? Tas pat, kas dar bus.
Kas yra tai, kas įvyko? Tas pat, kas įvyks.
10 Nieko nauja po saule, ir niekas
negali sakyti: „Štai šitai naujovė"—
nes tai jau atsitiko amžiuose, kurie
praėjo prieš mus.

11 Buvusių amžių atminimo neliko, tačiau
nė tų, kurie dar bus, amžių atminimo
vėliau neišsaugos nė žmonės,
kurie gyvens paskutiniai.
12 Aš, Ekleziastas, buvau Izraelio
karalius Jeruzalėje.
13 Ir užsibrėžiau sieloje savo tirti
ir išsiaiškinti protu visa,
kas dedas po saule;
šį darbą netikusį skyrė
Dievas žmonių sūnums, kad jie vargintų save
juo.
14 Apžvelgiau visa, kas dedasi po saule,
ir štai: visa tuštybė ir ganymas
vėjo[2].
15 Iškrypusieji vargiai pataisomi, ir
skaičius kvailųjų beribis.
16 Ištariau širdy savoj sakydamas:
štai kaip aš iškilau ir protu kaip
pranokau visus, kas gyveno anksčiau
manęs Jeruzalėje;
ir protas mano pasisėmė daugel
išminties ir daug išmoko.
17 Ir širdį savo nukreipiau pažinti
patyrimo ir mokymo, paklydimų
ir kvailybės;
sužinojau, kad šiuos dalykuos taip pat esti
vargo ir ganymo vėjo.
18 Nes kur daug išminties, ten apstu ir pagiežos,
ir kas prideda mokslo, sykiu
prideda ir vargo.

II

1 Aš tariau širdyje savo: eisiu ir pasi-
nersiu į malonumus, ir mėgausiuos turtais;
ir išvydau, kad tai yra taip pat tuštybė.
2 Suvokiau: juokas yra paklydimas, ir

džiaugsmui tariau: kam viliesi be reikalo?
3 Sugalvojau savo širdy išlaisvinti nuo
vyno savą kūną,
kad sielą aš prie išminties
priartinčiau ir nuo kvailybės apsisaugočiau,
kol pamatysiu, kas pravartu žmonių sūnums ir
kas privalu atlikti po saule,
kol skaičiuoju dienas gyvenimo savo.
4—Aš atlikau daugybę darbų: pasistačiau
5 sau namus,
prisodinau vynuogynų, užveisiau sodus ir
daržus ir visokiausių veislių medžių juose
įveisiau.
6 Išsikasiau tvenkinių, kad galėčiau laistyti
miško medžius, leidžiančius atžalas.
7 Įsigijau vergų ir tarnaičių ir didelę
laikiau šeimyną,
turėjau galvijų ir avių bandas, didesnes nei
visi, kurie pirm manęs gyveno
Jeruzalėj.
8 Susikroviau sidabro ir aukso,
ir brangenybių karalių ir karalysčių;
įsigijau dainininkų ir dainininkių
draug su žmonių sūnų malonumais,
taurių, ąsočių ant stalo pilstyti vynui.
9 Aš pranokau gėrybėmis žmones,
kurie prieš mane gyveno Jeruzalėj,
ir išmintis mane nuolat lydėjo.
10 Ir visa, ko tik užsinorėjo akys
mano, neatsakiau aš joms,
ir nedraudžiau širdžiai kiekvienu malonumu
pasidžiaugti ir pasimėgauti tuo,
ką sukaupiau.
Aš galvojau: tai mano dalis,
priklausanti man iš mano vargo.
11 Bet kada aš atsigręžiau į visus
darbus, ką mano rankos padarė,
ir į vargus, kur liejau be reikalo
prakaitą,

išvydau visur tuštybę ir ganymą
vėjo, ir kad nieko neišlieka
po saule.
12 Ėmiau mąstyti apie išmintį,
paklydimus ir kvailybę.
Kas yra žmogus, tariau, kad gali
sekti karaliumi, savo kūrėju?
13 Ir išvydau, kad tiek pranašesnė
išmintis už kvailybę, kiek skirias
šviesa ir tamsybės.
14—Išmintingojo akys — jo kaktoje, o kvailys
15 tamsybėse klaidžioja.
Ir suvokiau, kad vieno ir antro laukia tas pats
galas, ir tariau širdy savo:
jei kvailio ir mano gyvenimas baigsis vienodai,
kas man iš to, kad dėl išminties
aš daugiau pastangų negailėjau?
Ir pasakęs širdyje savo pastebėjau,
kad šitai irgi tuštybė.
16 Nes išmintingojo atminimas, panašiai
kaip ir kvailio, neamžinas,
ir būsimos kartos viską vienodai
užmarštyje palaidos.
17 Dėl to pasibjaurėjau savo gyvenimu,
matydamas, kad visa po saule — blogis,
kad visa yra tuštybė
ir ganymas vėjo.
18—Vėl pasidygėjau kiekvienu
19 darbu savu, kurį po saule
uoliausiai dirbau;
kad palikčiau įpėdiniui po savęs, apie kurį
neduota man žinoti, protingas ar
kvailas bus;
ir atsidurs jo rankoj, kas užvargta mano
per devynis prakaitus ir visokius rūpesčius.
Ir šitai taip pat tuščias daiktas.
20 Tąsyk nusviro man rankos, ir mano širdis atsisakė
toliau plušėti po saule.

21 Mat kai žmogus, triūsdamas išmintingai
ir sumaniai, ir rūpestingai,
visa, kas sukaupta, perduoda veltėdžiui,
tai šitai irgi tuštybė ir didelis blogis.
22 Nes kas gi žmogui paliks iš jo
viso plušėjimo ir iš vėjo ganymo,
kurį po saule iškentė?
23 Visos dienos jo sielvarto ir graužaties
pilnos, ir nė naktį krūtinė
nepailsi.
Argi tai ne tuštybė?
24 Ar ne verčiau jau gerti ir valgyti,
ir parodyti širdžiai savo labą iš
vargų savųjų?
Ir šitai iš Dievo rankos yra.
25 Kas dar tiek valgys ir gėrybių taip perteks kaip
ašenai?
26 Žmogui geram Dievas paskyrė akivaizdoj
savo ir išmintį, ir žinojimą, ir
džiaugsmą.
O nusidėjėliui davė ir sielvartą,
ir nuolat graužiantį rūpestį,
kad dėtų ir krautų, ir perduotų tam, kas
Dievui patinka.
Betgi ir tai tuštybė ir bergždžias graužimasis
dvasioj.

III

1 Visa kam skirtas laikas, ir savo metu
visa kas po dangum praeina:
2 laikas užgimti ir laikas pasimirti,
laikas sodinti ir laikas nuraškyti
tai, ką pasodinai,
3 laikas galabyti ir laikas gydyti,
laikas griauti ir laikas statyti,
4 laikas verkti ir laikas juoktis,
laikas gedėti ir laikas strapsėti,

5 laikas svaidyti akmenis[3] ir laikas
rinkti,
laikas glėbesčiuoti ir laikas
tolti nuo apsikabinimų,
6 laikas užgyventi ir laikas prarasti,
laikas prižiūrėti ir laikas
iššvaistyti,
7 laikas perplėšti ir laikas susiūti,
laikas tylėti ir laikas sakyti,
8 laikas mylėti ir laikas neapkęsti,
laikas karui ir laikas taikai.
9 Kas lieka žmogui daugiau iš jo
vargo?
10 Išvydau sielvartą, kurį paskyrė Dievas
žmonių sūnums, kad kankintųsi
juo.
11 Visa Jis sukūrė gera savamet ir pa-
saulį atidavė jiems apsvarstyti,
tačiau taip, kad žmogus neatrastų veiklos,
kurią nuo pat pradžios ligi pabaigos vykdo
Dievas.
12 Sužinojau, kad nėra geresnio dalyko
už džiaugimąsi ir darymą gero gyvenime.
13 Mat kiekvienas žmogus, kuris ir valgo, ir geria,
ir mato labą iš plušėjimo savo,—
tai dovana Dievo.
14 Aš patyriau, kad visi darbai, kuriuos padarė
Dievas, amžinai pasilieka;
ne mūsų jėgoms juos kuo padidinti
ar sumažinti tai, ką Dievas darė, kad Jo
bijotume.
15 Kas atlikta, tas ir laikosi;
visa būsima kartą buvo, ir
Dievas atnaujina, kas praėjo.
16 Išvydau po saule teismo vietoje bedievystę
ir teisingumo vietoje — neteisybę.
17 Ir nutariau sau širdy, kad teisuolį ir tą —
nedievobaimingąjį — Dievas teis, ir tada
viskam ateis laikas.

18 Nutariau sau širdy: o, kad patikrintų
Dievas sūnus žmonių ir parodytų,
jog jie panašūs į gyvulius,
19—kadangi tokia pati mirtinoji žmogaus
20 ir galvijo ir lygiai toks pats jų
likimas.
Kaip pragaišta žmogus, taip ir galvijas
nugaišta;
vienodai kvėpuoja visi, ir nieko žmogus už
galviją neturi daugiau.
Viskas priklauso tuštybei, ir visa kas
grįžta į vieną vietą.
Iš žemės viskas padaryta ir į žemę taip
pat sugrįš.
21 Ko klausti, ar sielos palikuonių Adomo
keliauja tiesiai į viršų, o sielos
galvijų keliauja į apačią?
22 Ir supratau, kad nėr ničnieko geriau
žmogui, kaip džiaugtis plušėjime savo, ir
toks tėra jo likimas.
Kas gi atves jį parodyti to,
kas ilgainiui dėsis?

IV

1 Atsigręžiau kitapus ir išvydau apkalbas,
kurias po saule nešioja,
ir ašaras nekaltųjų, ir nė
vieno užjaučiančiojo,
ir kad negali atsilaikyti prieš svetimą prievartą,
ir kad yra be visų paramos.
2 Ir labiau gyriau mirusius nei gyvuosius.
3 Ir laimingesniu už vieną ir kitą pavadinau tą,
kurs negimęs ir nematęs blogio,
kuris po saule daros.
4 Vėl susimąsčiau dėl viso žmonių plu-
šėjimo ir pastebėjau, kad jų pastangos prieš

artimo pavydą yra bejėgės.
Taigi ir šitai tuštybė bei rūpestis, nuolat
slegiantis.
5 Kvailys sudeda kryžmais rankas ir
savą kūną valgo[4], ir kalba:
6 Ar ne geresnė sauja atilsio už
pilnas abidvi rankas plušėjimo ir
vėjo ganymo?
7 Pasvarstęs atradau ir kitą tuštybę
po saule.
8 Šitai vienas kaip pirštas, antro neturi — nei
vaiko ir nei brolio,
tačiau nepaliauja plušėti ir
gėrybėm savųjų akių nepasotina.
Ir nesvarsto, sakydamas: kam plūkiuosi ir
kam gi atimu gėrybių iš dvasios savo?
Šitai irgi tuštybė yra ir pikčiausias
sielvartas.
9 Taigi geriau, kai du būna drauge, ne
po vieną: tąsyk patiria
naudą iš bendravimo savo.
10 Jei vienas parpultų, vis į antrąjį atsiremtų;
vargas vienam! kai pargrius, neturės kas jį
paremia.
11 Jeigu ilsėtųsi dviese, tai abu susišildytų;
kaip sušilti vienišiui?
12 Ir jei svetimas kas įveiktų vieną, tai
du prieš tokį atsilaiko;
virvė triguba juk nelengva nutraukti.
13 Vertas daugiau vaikas[5], vargšas ir išmintingas, už
karalių, nusenusį mulkį, nemokantį
žvelgti į ateitį.
14 Nes iš kalėjimo ir grandinių kai kas
kartais ir lig karaliavimo iškopia;
kitas, gimęs karaliumi, ubagu
miršta.
15 Mačiau visus gyvuosius, kurie vaikščioja
po saule, kiekvienas vedinas kitu jaunikaičiu,
kurs iškyla vietoje jo.

16 Begalinio esama skaičiaus visų žmonių,
kurie gyveno prieš jį;
ir kurie į pasaulį ateis vėlėliau,
džiaugsis ne juo.
Bet ir tai tuštybė ir ganymas vėjo.
17 Žiūrėk į savo koją, įžengdamas Dievo namuosna:
kur kas vertingesnis yra paklusnumas už
aukas kvailių, kurie
nežino, ką bloga daro.

V

1 Skubom šiukštu nekalbėk, ir tavo
širdis teneskuba pasakyti
žodžio priešais Dievą.
Dievas esti danguj, o tu štai ant žemės,
dėl to tebus maža tavųjų žodžių.
2 Daugelį rūpesčių seka įkandin sapnai, ir
daugely žodžių išlenda kvailybė.
3 Jei pažadėjai Dievui, nedelsk ištesėti;
sukelia aitrą Jam negarbingas ir paikas
žadėjimas, tad ir duok, ką duoti
pažadėjai.
4 Kur kas geriau nepasižadėti,
negu įžado duoto ne-
tesėti.
5 Žiūrėk burnos savo: teneves į nuodėmę
pačio kūno ir nesvaičios priešais
angelą, jog nesama apvaizdos,
kad kartais Dievas, supykęs už kalbą
tavo, nepražudytų visa, ką padarė tavo
rankos.
6 Kur sapnų daugybė, ten didžiausias skaičius
tuštybių ir begalės kalbų; o tujenai
drebėk prieš Dievą.
7 Jei matysi neturtingųjų apgaules ir
smurtingus teismus, ir teisingumą, pamintą po kojų

provincijoj, nenustebk, kad iš to
gyvenama,
nes už iškilų kito — iškilesnio dar — esama,
o šituos irgi iškilumu kiti
praneša;
8 ir iš aukšto įsakinėja karalius
visai žemei — tarnaujančiai.
9 Godus nepasisotins pinigų, o kas
mėgsta turtus, tam vis tiek neatneš jie naudos.
Ir šitai irgi tuštybė.
10 Kur tik perteklius turtų — perteklius tų,
kas juos praryja.
Ir kas įpėdiniui lieka, jeigu ne
turtai ganyti akims savo?
11 Saldūs sapnai darbininkui, ar daug,
ar mažai jis suvalgytų, o persivalgymas
piniguočiui miegoti neleidžia.
12 Būna ir kitas negerumas pikčiausias, kurį
mačiau po saule:
tai turtai, sukrauti šeimininko nelaimei.
13 Pražūna turtai per pikčiausią
negandą.
Jis pagimdė sūnų, kuris taps bėdinu
bėdžiumi.
14 Kaip į pasaulį išėjo iš įsčių motinos
nuogas, taip pat ir sugrįš — be nieko
su savimi iš plušėjimo savo.
15 Apgailėtina tai negerovė:
kaip išėjo, taip ir sugrįžo.
Vis dėlto kas jam iš to, kad plūkėsi vėjais?
16 Visas dienas gyvenimo savo pravalgė jis
tamsybėse ir apniktas rūpesčių,
graužđamasis ir liūdėdamas.
17 Štai koks dalykas atrodė man laimė:
kad kiekvienas valgytų, gertų ir mėgautųs
palaima iš plušėjimo savo, kurį pats
išvargo po saule
per tas dienas gyvenimo savo, kurias
skyrė jam Dievas.

18 Ir toks tėra jo likimas.
Ir kiekvienam žmogui, kurį apdovanojo Dievas
savastimi ir gėrybėmis
ir galimybę suteikė, kad ir valgytų iš jų,
ir pasimėgautų 'savo dalia, ir patirtų laimę
iš plušėjimo savo,
šitai yra dovana Dievo.
19 Mat jis nelabai atsimins dienas
gyvenimo savo, nes Dievas užima
gėrybėmis jo širdį.

VI

1 Štai kita dar nelaimė, regėta po saule
ir žmonėse taip pat paplitusi,—
2 vyras, kuriam nepagailėjo Dievas nei turtų, nei savasties,
nei garbės; ir ničnieko nestokoja jo
siela, kad ir ko jai įsinorėtų, bet
nesuteikė jam galimybės Dievas
pramisti iš gero, nes koks nors prašalaitis
suris tą gerą.
Šitai tuštybė ir didi nelaimė yra.
3 Jei ir šimtą vaikų pagimdytų kas nors, ir
gyventų, ilgus metus ir dienas nesuskaitomas
amžiaus skaičiuodamas,
ir siela jo nesinaudotų gėrybėmis
savo turtų, ir kapo jai trūktų,
apie tokį byloju, kad išmetinys
už jį laimingesnis.
4 Mat bereik atėjo ir eina į tamsumas,
ir pamiršties bus išdildytas vardas jo.
5 Nei matė saulę, nei pažino
skirtumą gėrio ir blogio.
6 Net jeigu ir keletą tūkstančių metų gyventų
ir neatsimėgautų turtais.
Ar ne į vieną galą skubinas
viskas?
7 Žmogui visas plušėjimas — burnoj, bet

siela vis vien neužganėdinta.
8 Kuo gi daugiau išmintingas pranoksta mulkį?
Ir kuo — vargšas? Nebent tuo, kad vaikščioja ten,
kur gyvenimas?
9 Daug maloniau matyti, ko pageidauji,
nei pageidauti, ko nežinai.
Bet ir tai tuštybė ir ganymas
vėjo.
10 Vardas to, kuris pasirodys, paskelbtas garsiai,
ir žinoma būsiant jį žmogumi ir
ginčytis teisme su galingesniu neturėsiant
išgalių.
11 Žodžių — be skaičiaus, ir daugely
slypi, kai ginčijamasi, tuštybė.

VII

1 Ko prispirtas žmogus didingesniais nei jis
pats reikalais sau kvaršina galvą,
kad nesupranta, kas jam
naudinga gyvenime — dienose jo klajonių
ir metuose, kurie lyg šešėlis praeina?
Ir kas galėtų jam apsakyti, kas čia
dėsis po saule, kai jo nebebus?
2 Jau pravarčiau geras vardas nei
brangūs aliejai, ir mirties diena — už dieną
atsiradimo.
3 Jau pravarčiau eiti į namą, kur gedulas,
negu į namą, kur pokylis:
pirmajame kiekvieno žmogaus galas
primenamas, ir gyvenantys mintija,
kas įvyks paskui.
4 Jau pravarčiau pykti nei juoktis, kadangi su liūdėjimu
veido pataisoma širdis nusidėjusio.
5 Širdys išminčių — kur laikosi sielvartas,
o širdys kvailių — kur džiaugsmas.
6 Jau pravarčiau būti išminčiui ant liežuvio,
nei kvailojo pataikavimu kvaišintis,

7 nes į kryklės degančios spyglių traškėjimą
po puodu panašus kvailio juokas.
Bet ir šitai tuštybė.
8 Nuo prievartos sutrinka išmintingasis, ir
žūva jo širdies ąžuolumas.
9 Jau pravarčiau kalbos pabaiga nei už-
uomazga, ir geresnis kenčiantis už didžiuoklį.
10 Nebūk greitas supykti, kadangi pyktis
tūno kvailio krūtinėj.
11 Neklausk: kaip tau atrodo, dėl ko gi
prabėgę laikmečiai visada geresni negu
mūsų?
Mat kvailas yra šitoksai klausi-
nėjimas.
12 Kur kas naudingesnė išmintis su turtais, nes
daugel padeda regintiems saulę:
13 lygiai taip, kaip globoja išmintis, ir pinigai
žmogų globoja, o
juos kartu pranoksta mokytumas ir
išmintis, nes abu teikia gyvastį tiems,
kurie juos turi.
14 Stebėkis į kūrinius Dievo, nes niekas negali
pataisyti, ką Jisai paniekino.
15 Laimingą dieną džiaukis gėrybėmis ir ginkis
nuo nelaimingos,
nes ir vieną dieną, ir kitą davė Dievas,
kad neateitų į galvą žmogui niekad
skųstis pamatuotai Juo.
16 Štai kas dar krito man tuštybės dienose į
akį:
teisų prapuldo teisumas jo, pasileidėlis
ilgą metą laikosi per savas nedorybes.
17 Liaukis būti pernelyg teisus ir daugiau
suprasti nei reikia, kad neišeitum iš
proto.
18 Nebūk pernelyg nedoras ir nebūk nė
kvailas, kad nenustotum gyvybės be
laiko.
19 Laimė, kai tu palaikai teisuolį, bet

ir iš kito savos neatimk parankės:
tam, kuris Dievo bijo, viskas klojasi.
20 Išmintingas per išmintį įsigalės labiau
nei dešimt miesto kunigaikščių,
21 nes nėra pasauly tokio teisuolio,
kurs gėrio vardu nenusidėtų.
22 Bet ir tu visokiausių kalbų, kurios
sakomos, neimk į širdį savo,
kad kartais nenuklausytum savo vergo
tavęs prakeikiant.
23 Gal tavo sąžinė nežino, kad ir tu pats
podažniai apkalbinėjai svetimus?
24—Visa perměginau išmintimi.
25 Tariau: tapsiu išmintingas, o jinai dar labiau
pasitraukė nuo manęs — kur kas toliau negu
buvo.
Kokia tai gilybė! Kieno jėgoms ją atrasti?
26 Aš dėjausi kiekvieną daiktą į širdį, kad pats
suprasčiau, apsvarstyčiau ir prisikasčiau prie
išminties bei priežastingumo
ir protas permanytų nedorovę kvailio
bei kvailumą bepročiaujančių.
27 Ir patyriau, kad aitresnė už mirtį — moteris.
Juk moterys — žabangai medžiotojų,
tinklą ji turi — širdį, ir rankas — apkaustus.
Kas Dievui patinka — pabėgs nuo jos;
nusidėjėlis atsidurs jos rankose.
28—Štai ką aš patyriau, tarė Ekleziastas,
29 iš eilės, trokšdamas
suieškoti priežastį, kurios ligi šiol
klausia mano širdis, o nesuieškojau.
Vyrą tūkstanty vieną atradau, o ar yra
bent viena moteris — nepastebėjau.
30 Tiktai štai ką aš pastebėjau: kad padarė
Dievas žmogų tiesų, o šisai pats
begaliniuose klausimuos susipainiojo.
Kas tiek išmintingas yra? Ir kas — tiek
mokytas, kad išpintų žodį?

VIII

1 Žmogaus išmintis šviečia jo veide,
ir Galingiausiasis žmogaus veidą
pamainė.
2 Aš paisau veido karaliaus ir prisakymų
priesaikos Dievui.
3 Neskubėk pasitraukti iš karaliaus akivaizdos
ir negaišk darydamas pikta[6],
nes jis viską, ko norės, padarys.
4 Žodis karaliaus galybės kupinas,
ir niekas negali jam pasakyti: „Ko
taip elgiesi?“
5 Kas prisakymo laikos, amžiais ne-
patirs nieko pikta;
laiką ir atsakymą žino širdis
išmintingojo.
6 Viskam daryti yra ir laikas, ir dingstis,
bet žmogus išgyvena sielvartą,
7 nes nepažįsta senovės, taip pat rytojaus
jam jokie nerodo požymiai.
8 Žmogus neturi tiek pajėgų, kad suturėtų
vėją, ir neturi galios mirties
dienai,
ir būna be poilsio, pasikėlus karui,
ir nepadės nedorybė nedorėliui.
9 Viską aplink išnagrinėjęs, kreipiau širdį
savo į visokius dalykus, kurie randas
po saule,
kada žmogus užvaldo žmogų
savo nelaimei.
10 Štai nedorėliai palaidoti. Gyvendami
jie neišeidavo iš šventovės,
ir į padanges miestas juos kėlė lyg už tei-
suolių poelgius.
Bet ir šitai tuštybė.
11 Nes nepagarsinamas tą pat valandą
prieš tokius nuosprendis,
tad ir sūnūs žmonių be jokio baugulio

daro pikta.
12 Vis dėlto ašai, nors šimtąsyk nedorėlis
sėja pikta ir būna tik kenčiamas
kantriai,—
aš sužinojau, kad laimė atpildo teks
bijantiems Dievo, kurio jie garbina veidą.
13 Laimės trūks nedorėliui, ir neprailgs
nė kiek jo dienos,
nes lyg šešėliai vėjais nueina
Dievo veido nebijantys.
14 Štai kita tuštybė, kuri randas ant žemės:
teisuoliai nuo bėdų neatsimuša
lyg už darbus, nedorėlių padarytus,
o nedorėliams ir plaukas galvoj nepakruta
lyg už teisuolių nuopelnus.
15 Todėl aš šlovinau linksmybę, nes nebėr
žmogui laimės kitokios po saule,
kaip tiktai ką valgyti ir gerti, ir džiaugsmą
patirti,
ir vien tai turėti iš vargo per visas
gyvenimo dienas, kurias žmogaus daliai skyrė
Dievas po saule.
16 O kai ryžaus širdy savo ir išmintį
suprasti, ir pažinti užsiėmimus,
kurių ant žemės tiek būna
(yra žmonių, kurie nei dienom, nei naktim
ir bluosto nesuleidžia),
17 tai supratau, kad dėl visko, kas atlikta
Dievo, joks žmogus niekam nepajėgia
nusakyti, dėl ko tai vyksta po saule.
Tik kuo daugiau beieškodamas vargsta,
tuo rečiau jam rasti pasiseka.
Netgi jei išminčius patvirtins žinąs tai, vis vien
to jis negalės sužinoti.

IX

1 Savo širdy aš perleidau visa šitai, kad
ligi galo susigaudyčiau.
Dievotieji ir išmintingieji su poelgiais
savais yra Dievo rankoj.
Štai ir nežino niekas, ko nusipelnė:
gal meilės, o gal neapykantos?
2 Juk viskas neapibrėžta yra ateity,
kadangi visa lygiai ištinka kiekvieną:
gerą ir blogą, dievotą ir piktą, švarų
ir pajuodėlį, aukas aukojantį ir
atnašavimams nepakantų;
kaip geram, taip ir nusidėjėliui, kaip klastų
pilnam, taip ir tam, kuris laikos priesaikos.
3 Iš to, kas po saule būna, tatai
visų pikčiausia, kad tas pat atsitinka
visiems.
Lygiava širdis nedoros ir pažeminimo
pripildo žmonių sūnums, kol gyvena;
po to jie pas mirusius nukeliauja.
4 Niekas negyvena nuolat, ir tiek
joks žmogus gyventi nesitiki.
Jau pravarčiau gyvas šuo už liūtą[7] nugaišusį.
5 Gyviesiems žinoma, kad su saule negyvens, o
mirusieji ničnieko daugiau nepatiria
ir negauna jokio atpildo,
nes užmarščiai yra atiduotas jųjų
atminimas.
6 Ir pavydas, ir meilė, ir neapykanta jiems
kartu pražuvo,
praradus dalį šiame amžiuje ir
darbuotėje, ką pasaulį apima.
7 Taigi eik, žmogau, ir valgyk linksmybėje duoną
savo, ir gerk su džiaugsmu savo vyną,
kadangi Dievui tinka tavo darbuotė.
8 Visą amžių tebūna drabužis tavo
baltas ir aliejaus ant galvos tau
tenetrūksta.

9 Skonėkis gyvenimu su mylima žmona
kiekvieną mainaus gyvenimo pasikeitimų
dieną,
kuri bus tuštybės tavos būty visoj
tau duodama po saule.
Štai tavoji dalis gyvenimui ir tai plušai,
kurią po saule plušėsi.
10 Prie to, kam rankoj tau gana jėgos,
nepasitraukdamas darbuokis,
nes nei darbuotės, nei proto, nei išmanymo,
nei išminties nebėra pas mirusius,
kur tu skubinies.
11 Pažvelgiau kitapus ir vėl po saule radau:
ne mitriojo valioj greitis, ne didvyrio —
karas, ne išmintingojo — valgymas,
ne mokyto — turtai, o padėkojimas — ne
amatininko;
nuo progos ir permainos viskas priklauso.
12 Žmogus nežino savo galo.
Mat kaip pagaunamos žuvys ant kobinio
ar kaip paukščiai nutveriami su kilpomis —
lygiai taip žmonės blogmečiu pagaunami, vos tik
ant jų netikėtai jis užgriūna.
13 Šios išminties ragavau ir pripažinau, kad
po saule ji — aukščiausioji.
14 Miestas nedidelis[8], maža jame gynėjų.
Pats karalius puola jį, sankasomis
bei įtvirtinimais aklinai apsodina,
ir būna apgultas miestas visiškai.
15 Atsiradęs jame gudrus vargo pelė
išmintingumu tą miestą iš apgulimo
išplėšia,
tik niekas ano neturtingo žmogaus
neatsimena ilgainiui.
16 Ir kalbėjau ašenai, kad išmintis
pravarčiau už prievartą.
Taigi kodėl neturtingojo išmintis
paniekinta, o žodžiai per ausis
nuleisti?

17 Žodžiai išmintingųjų, išklausyti tyloje,
pravarčiau už riksmą valdančiojo tarp
mulkių.
18 Jau pravarčiau išmintis už karo ginklus,
o per tą, kas nusideda sykį, pragaišta
daugel gėrio.

X

1 Gaišdamos gadina musės tepalų
aromatą;
atsieina gerokai brangiau nei išmintis ir garbė
net mažiausia kvailystė.
2 Destis kokia širdis: kvailiui jinai kairėje[9],
o dešinėje — išmintingam.
3 Bet ir kely, kuriuo žingsniuoja, visi
žmonės atrodo kvaili tam, kurs pats yra
kvailas.
4 Jei esančio valdžioje nirtulys prieš tave
prasiverš, savo vietos tu neužleisk,
nes nuolaidumas padeda nugalėti didžiausias
nuodėmes.
5 Štai blogis, kurį regėjau po saule, lyg per
paklydimą ateinantis nuo valdovo.
6 Mulkis iškeltas ligi didžiūno rango,
o turtingieji sėdi apačioj.
7 Teko vergą ant žirgo regėti, o šei-
mininką — tarsi vergą minant žemę.
8 Kas duobę kasa, įkris į ją pats, o
kas aptvarą ardo, tasai bus įgeltas
gyvatės.
9 Keliančiam akmenis — užsigauti į juosius,
kapojančiam malkas — susižeisti pavojus.
10 Jei atbukus liks geležis — ne tokia kaip
anksčiau — aštri, o išdužus, reikia, darbo
nebijant, ją išgaląsti,
ir ateina paskui vargą išmanymas.
11 Ar šliužas įkirstų tylomis, ar žmogus už

nugaros apjuodintų — abudu niekuo nesiskiria.
12 Žodžiai lūpose išminčiaus — malonė, o neišmintingasis
lūpomis prisišaukia bėdą.
13 Užuomazga žodžių kvailio — nesąmonė, o
galas — nenusakomas žodžiais neišmanymas.
14 Mulkis žodžių padaugina.
Žmogus nežino, kas ligi jo dėjosi, ir
kas atsitiks po jo, joks žmogus
to jam neparodys.
15 Mulkių pastangas įvertins nežiną,
kuo keliu miestan einama.
16 Vargas tau, žeme[10], kurios karalius — vaikas, o
tavo didžponiai kąsti ankstina.
17 Laiminga žemė[11], kur aukštakilmis karalius,
kur kunigaikščiai deramu laiku
pasivalgo, kad pasistiprintų, o ne
palėbautų.
18 Per tingėjimą išsikėtoja perdenginys, dėl
rankų nesveikatos ir sienmedžiai nuo drėgmės
nesaugo.
19 Padaro juoką iš duonos ir vyno, kad
išsikeltų puotą, gyvieji, ir visur pinigams
nusileidžiama.
20 Saugokis piktžodžiauti prieš karalių mintyse,
net užsidaręs miegamajame neliežuvauk
apie turtingąjį,
nes padangių paukštis nuskris su tavo žodžiais,
ir sparnuotis perpasakos kiekvienas, ką
porinai.

XI

1 Duonos savo duok plukdyti vandenims,
pro šalį tekantiems, nes rasi, ką pasiuntei,
po daugelio metų.
2 Duok, kad septintas ar net aštuntas
džiaugtųsi gavęs, nes neaišku, kas blogo
bus ant žemės.

3 Kai pritvinkę debesys, vislab lietumi
ant žemės išlyja,
kai nuleidžiamas medis į šiaurę arba
į pietus, tai kur kamienas griūdamas
tiesias, ten liks gulėti.
4 Ką baugina vėjas, nesėja, o tas,
kam baisu debesies — tas pjauti
neina.
5 Taip, kaip nežinai, į kur ras kelią vėjas
arba kas per galybė įsodina
kaulus į įsčias dieningos,
taip Dievo, visa sukūrusio, tvariniai tau
nežinomi.
6 Grūdą berki rytamet, ir net vakare
tenepailsi delnas tavo,
nes neaišku, gal šis, gal anas sudygs, o
jeigu išleis abu drauge po želmenį,
juolab.
7 Miela šviesa! Neatsidžiaugia man, žiūrėdamos
į saulę, akys!
8 Jei metų metais būtų žmogus ir tuos metus
nuolatai gerove džiaugtųsi,
atsiminti turi šešėliuotąjį laikmetį
ir dienas taip gausingas,
kurioms stojus jo praeitis bus tuštybe
apkaltinta.
9 Tad leisk smagiai, vaikine, gyvenimą jaunystėje,
ir per jaunumės dienas lai būna tau palaimos
sklidina krūtinė,
ir vaikščiok tais keliais, kurie tik tau prie širdies, ir
vietomis, kiek aprėpia akys,
tačiau žinok, kad Dievas tave patrauks
už viską į teismą Viešpaties.
10 Pyktį vyk iš širdies savos ir išgyvendinki
pãgadą iš kūno savo.
Ir jaunumė, ir džiaugimasis yra tuštybė.

XII

1 Tad šaukis Sutvėrėjo savojo per daugelį
dienų jaunumo
savo, kol sielvartui laikas prisiartins
ir kol ateis tie metai, kuriems sa-
kysi: man nepatinkat;
2 ligi užsitems šviesa ir saulė,
ir mėnuo, ir žvaigždės ir lig užeis iš po
lietaus debesys;
3 kol dar nei sargininkai namų ne-
virpa[12], nei galingiausi vyrai nelinkčioja,
nei, išretėjus gretai, malėjai be darbo
neguli,
neužsitemsta regėtojai iš protarpių,
4 kol, ščiūvant atbalsiui malėjų, ne-
užsidaro vartai į gatvę,
kol dar nekelia paukščio giesmelė
ir neapkurtę giesmę mėgstančios dukterys,
5 kol aukščio vyrai nebijo ir kelyje
nebaisu jiems,
kol žiogas netunka, neprasiskleidžia mig-
dolas ir nebepadeda kaparis[13],
nes nebeliks žmogaus: iškeliaus jis į am-
žinybės prieglaudą, ir po aikštę giedotojos
sukiosis,
6 ligi nutrūks sidabro grandinė[14] ir
lig pargriš auksinis kaspinas,
ligi suskils ąsotis prie šaltinio ir
lig sulūš viršum vandenvietės ratas,
7 ligi grįš į motiną žemę — ten, kur
buvo,— dulkė,
ir siela persikels pas Dievą, kuris ją
davė.
8 Tuštybių tuštybė, tarė Ekleziastas,
visa — tuštybė!
9 Dar gyvendamas, išmintingasis Eklezi-
astas auklėjo žmones ir, ką tik padarė,
jiems aiškino;

jis ir ištyrė, ir sudėjo daugybę pa-
tarlių,
10 surado žodžių pamokančių ir surašė
tikroviškus pašnekesius be žalos tei-
sybei.
11 Kalbos išmintingųjų tartum akstinai ir
lyg kaip vinys, giliai įvarytos.
Jos vieno ganytojo buvo išduotos,
mokytiems vyrams leidus.
12 Tai viršyti, vaike mano, nesteikis:
nematyti galo knygoms, rink jas nerinkęs,
o mąstymas tolydžio — tik kūnui kanky-
nė, ir tiek.
13 Baigiant visi kartu pamokymo paklausykim:
Dievą garbink ir Viešpaties priesakų paisyk,
tai užvis svarbiausia žmogui.
14 Ir Dievas į teismą surinks, kas žemėje
padaroma,
nelyginant klaidą, nesvarbu, ar gera
tai, ar ne.